

Film ja Elu

Peatoimetuse ja talituse Tallinnas, Tõnismägi 7—2. Avatud kl. 5—6 p. l., välja arvatud kolmapäeval. Telef. 442-72. Posti jooksev arve 725. Tartu esindus Rüütli 16, telef. 39-20, avatud kl. 9—3. Väljaandja: Kirjastus „Film ja Elu“ Vastutav toimetaja F. Karu.

Hind 12 snt

„Film ja Elu“ tellimishind postiga: 1 kuu Kr. 0.45, 3 kuud Kr. 1.20, 6 kuud Kr. 2.20, 1 aasta Kr. 4.—. Välismaale poole kallim. Tellimisi võtavad vastu kõik postiasutused. Kuulutuste hind: tekstis 14 s. ja tekstis teksti kirjaga 16 senti m/m ühel veerul. Kuulutused värvitrüki erikokkuleppel

Nr. 12

Neljapäeval, 21. märtsil 1940

VIII aastakäik

Noor hindu filmitäht Sabu, kes mängib nimiosa kinos „Ars“ linastuvas suurfilmis „Prints Azim“.

Kosutavaid munapühi

luguoetud lugejaile, kaastöölisile ja ärisõpradele

soovib Film ja Elu

Elevandiost — keeruline äri

Kui meil juba hobuseostu väga raskeks äriks peetakse, siis ei maksa imestada, kui elevandiostu idapool Suez'i kanalit suursündmuseks peetakse. Kes elevanti tahab osta, peab enne ta omadusi põhjalikult tundma õppima, et mitte suurt hulka raha asjata välja anda. Sellepärast on siis elevandi ostuks terve õpetus välja kujunenud, mille järgi suure

äri sooritamisel tingimata tuleb käia. Elevandi füüsiliste omaduste suhtes on esijoones mõõduandev ta nahk. Volti, mis läheb kaelast esijalgadeni, peetakse halvaks tähiseks, ja veel halvemaks nahavolti, mis läheb esimeste jalgade vahelt kõhu suunas. Seevastu aga vooli, mis jookseb põiki üle kõhu, peetakse parimaks soovitusel, mis garanteerib, et tegu ustava ja virga tööloomaga... Selja kumerusel on ka tähtsus: mida kumeram selg, seda parem, sest sirgel seljal püsib „hauda“, telgisarnane balda-

Kevadpühad aastal 1940

Taas saabunud on uued pühad mil rahu saavad meie mõtted, mil ajus vaid üks lause mühab: nüüd peame vaikselt Lihavõtteid!

Ei hakka mainima ma seda, miks on see inimsoole vaja, kõik võivad seda kuulatleda meid praegu ümbritsevas ajas.

Me hõime päästnud õige rahu, töö kosutab taas suureks rahva — vaen enam meelisse ei mahu, see pööraselt näib mulle vahva.

Ja Läänerindel, seal see vaikus on saanud pilkajail žargooniks, — maailmas tasemaid see paiku kus peetaks lugu õigest toonist.

Ning mujal madinaid suurt pole, vist hirmund suurest möllust hinged, kuid kahtlematult karm ja kole on ise võitluseelne pinge.

Ent pühadel noil, millest juttu, me inimesiks jääma peame ning tunded tõsisemad ruttu kõik töötamiseks korda seame.

Mu sõna ärgu olgu tühi, nii lihtne kui tal ka on kuju — üksteisele häid munapühi me soovime ja kaunist tuju!

3. kevadpüha! 6. märtsil 1940. a.

Kunstihoones

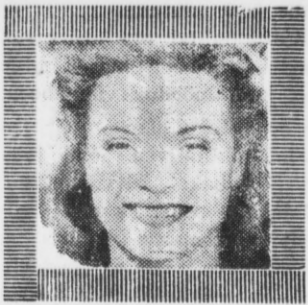
Pidu-õhtu

Esineb n.a.e.v.a. rahvatantsu musterrühm Palju huvitavaid ettekandeid noortelt.

Tantsuks „Merry Pipers“

hiin, hoopis paremini paigal kui kumeral. Kui elevandil on õrnroosa, mustade plekkidega nahk, siis on tegemist kõrgeväärtusliku loomaga, kes kallist hinda maksab. Harilikus korras peab elevandil igal jalal viis varvast olema, ent see arv on väga kõiguv, ja iga puuduva varvaga langeb ka ostuhind. Väga põhjalikult uurib elevandiostja rütmilisi liigutusi, mis looma saadavad käimisel. Kui elevandi keha vasakult paremale öötsub — seda nimetatakse „kiigutamiseks“ — siis ei ole ta ostu väärt või maksab vähe.

Eleval diturgusid peetakse enamasti suurtel india laatadel, ja kui elevandi ostjal on arutu hulk võtteid looma omaduste kontrollimiseks, siis on elevandikauplejail omaltpoolt rida kriikaid ja trikke vastase petmiseks. Juba metsik lärm ja askeldus, mis sellisel hulgal vägevate loomade ümber keeb, segab rahulikku otsustamist. Sellele lisaks tulevad müüja püüded. Tuleb ette, et elevandit üle värvitakse, et ta nahale roosat tooni anda. Tigidad elevandid, keda kuidagi ei saa tegevusse rakendada, joobnustatakse opiumiga, mis nad viivuks kõige sõbralikumateks ja pehmeloomulisemateks olevusteks muudab. Jalahaavad täidetakse vahaga, ja isegi silmi võltsitakse mitmet moodi. Et kõigile neile pettustele jälile saada, selleks läheb aega vaja, ja nii siis kestab elevandiost tavaliselt mitu päeva. Selle aja jooksul püüab ostja oma tulevase alamaga sõbraks saada, sest elevandiga saab ainult heaga toime. Kes teda halvasti kohtleb, teeb ta enda vaenlaseks, sest nagu ütleb idamaa vanasõna, „elevant ja naine ei unusta kunagi.“

Lehekülgi

tütarlapse päevikust

Maria L.

Maria kirjutab...

Blond Marja on kuueistkümnendaastane advokaaditütar Tallinnast, kes õpib gümnaasiumis. Ta vanemad on lahutatud ning ema on teiskordest abielus. Ta õde Riina on üliõpilane ning abiellus jõulu ajal. Kasuvend Peeter on aspirant. Marja unistuseks on saada Hollywoodi filmitäheks ning kõik ta püüded ning anded on rakendatud selle sihi saavutamiseks. Punase niidina läbib Marja päeviku lehekülgi ta suur armastus oma papi vastu, keda ta püüab hoida „hukutavaist sireenest“, niipalju kui tema väeti jõud seda lubab, kuid ikka ja jälle näeme papit ekslevat armastuse keerdkäikudel.

Täna käisin vaatamas kinos „Ars“ Ginger Rogers'i ja Fred Astaire'i filmi „Saatus kohtamise teel“. Seal oli juttu enne maailmasõjaaegsest tantsijatepaarist, nende koomilisest tutvumisest, armumisest, abiellumisest, kõvast tantsutreeningust ja siis nende kiirest tõusust, mida aga pidurdas maailmasõda, kuna mees läks sõjaväljale. Lõpp oli traagiline ja kurb on mõelda, kuid teinekord saatus rõõvib karmil käel mõnegi isikliku õnne. Too tantsija oli vahva lendur ja ta tuli tervelt läbi paljuid lahinguist, kuid hukkus õnnetuse tagajärjel harjutuslennul, tunnil, mil ta naine teda ootas kohtamisele kauema lahusolu järele.

Ginger Rogers pole kunagi olnud mu eriline soosik, kuid selles filmis vaimustusin ta graatsilisest, painduvast kehast, mis oivaliselt tõlgitseb ja on suuteline väljendama mitmekesisemat tantsurepertuaari. Milliseid imepikki lokke ta kandis, need ulatusid õlgadeni ja sobisid talle hästi. Kõju saabus venitasin enesegi paažisoengu nii pikaks kui suutsin, harjasin ja kammisin seda hooliga, et saavutada Ginger Rogersi välimusetaolist efekti, tõmbasin koguni enda toas salaja selga ühe ema valge pitskleidi ning tantsisin selliselt ülespuhvitult peegli ees. Ent ma pole siiski veel Ginger. Esmajoonnes pean oma juuksed veidi pikemaks kasvatama.

Too Fred Astaire tuletab mulle meele ahvi (pardon!). Ta selg oleks nagu lookas ja jalad on peened kui orgid. Ent siiski on nood viimased riistapuud imevaledad, et aina vaata ning imesta.

10. märtsil 1940. a.

Papi ei näi olevatki nii kaitsetu hädaohtriku vambi võludele, isegi kui selleks on elus paljukogenud, punajuukseline Hilja mams.

Täna käis Hilja meil ja pihitis mulle veidi tuseselt, et tema mamsu lootused minu papi suhtes olevat täiesti purunenud (!) ja ka Hilja, vaeseke, saanud sellepärast süütult kannatada.

Tütarlaps istunud eile õhtul mugavalt tugitoolis, lehitsedes uusimaid moežurnale, kui tormanud sisse veel üleriideis ja kalosses mams, kuidagi veidra näoilmega, millest Hilja kohe oma varasematest kogemustest järeldanud hävitavat orkaani ja pidanud paremaks vaikselt oma tuppa kaduda.

Ja torm puhkenudki. Seda kuulutanud eemalt kuri kärkimine teenijaga, uste paugutamine ja kukkuvate esemete kolin. Salaja läbi uksepraod piiludes oli Hilja veel näinud, kuidas minu papi pilt, mis juba mõnda aega öökapil ilutsenud, põrandale paiskunud ja mams lahutanud oma viha sellel trampides. Too vaatepilt olnud nii naljakas, et Hilja naerma purskanud. Ent sellega kalkanud ta vaid õli tulle ja pidanud tunda saada ema karistavaid käsi oma lokkides, millisest situatsioonist teda päästnud kõikide hüleregistrite vallapäästmine.

Lugu lõppenud sellega, et proua lamanud oiates diivanil ning käskinud kohale kutsuma arsti, kuna teda tabanud närvivõrk.

Kõigest sellest järeldasime Hiljaga, et minu papi ning tema mamsu vahel on läbi jooksnud must kass. Kindlasti on too sireen kaotaja osas ja mina olen hirmus õnnelik,

et papi pääses tolle fuuria küüsis. Mil viisil see toimus, see loomulikult jäägu ta enda saladuseks, meil, lastel, pole vaja top-pida oma ninakesi vanemate asjusse.

11. märtsil 1940. a.

Meie matemaatika vanahärra on jälle tervenunud. Hilja ütles, et härra U. „mehine kogu ja mõjuv isiksus“ pole ununenud meie klassi tütarlastel ja tal oleks nagu õigus. Veidi nagu ootaks teda.

Tütarlapsed, rumalakesed, kahtlustavad veel ikka mind, nagu kurameeriks härra U-ga. Kui nad vaid teaks, et olen teda juba kaks korda näinud papi juures, mis nad siis veel mõtleks! Muidugi olid need kohtamised puht juhuslikud, sest nood mõlemad näivad olevat leidnud ühiseid huvialasid. Esimesel korral olin veidi kohmetunud, nähes teda. Kuid täna ei pööranud ma tema poole üldse tähelepanu. Pigem köitis mu huvi uus olevus isa kabinetis, nimelt naissekretär. Uuris inimesi teda tarkava umbusuga ja kahtlustusega. Imelik, kust õngitseb papi välja sellised silmatorkavad naised? Preili Zojas voolavat slaavi verd ja ta välimus on peagu eksootiline ning ülimal määral ligitõmbav. Ent ta pole kaugeltki ilus oma ebakorrapärase näojoonte, veidi madala ninakese ja lopsakate huulte-ga. Tõesti kaunid on ta säravmustad juuksed madonnalahuga ja tumedad sügavad silmad, mis evivad hoolikalt üleskeeratud ja tušitatud pikad ripsmed. Igatahes pikantne tüdruk, aastailt umbes 25, oskab väheste rahaga riietuda hästi ja maitsekalt.

Hm, hm, kas viimaks toosama uustulnuk polegi vast põhjustajaks Hilja mamsu ja minu papi vahelises konfliktis? Punkt 1. Ja punkt 2: Kas sellepärast nägingi härra U-d täna jälle? Silmad lahti, Marja-tüdruk, pea meeles, et Sina, oma enda papi printsessike, oled ühtlasi tema kaitseingel.

Kui oleks see Bredo käsi, mõtlen ma, — siis ei tunduks see nii sar-nasena Nedi omale! — Bredo juuksed — Bredo nägu — — —

Mõtted tulevad mu juure nagu kaugusest...

Võõras mees Nedi näoga on mind suudelnud!

Plaks! Ma annan talle kõlava kõrvakiilu.

„John Browns Baby...“ Lõõn ukse oma järele kinni.

Enne kui teadsin, seisin oma mantlis all uulitsal. Kauge kell löi üksteist.

Ma jooksin uulitsat mööda edasi.

Ei, keegi ei järgnenud mulle.

Ikka edasi läks mu tee — mu pea kumises nii imelikult... Võiksin kõvasti karjuda igatsusest põhjamaa järele!

Olin peagu kuu aega haige.

Mul oli kopsupõletik. Arvatavasti ei kannatanud mu kopsud, mis olid harjunud Norras suusaretketega kahekümne-kraadilise pakase juures. Broadwayl veedetud uduse öö õhku.

Doktor Matthews siin haiglas ütles, mul olevat suurepärase konstitutsioon ja ta ei taipavat, miks ma ei kosu kiiremini.

„Niipea kui olete terve, peaksite abielluma,“ ütles ta, et mind ergutada.

Aga niipea, kui ta on läinud, hulun ma poeletunni kaupa oma patja-desse — märk, et ma pole veel küllalt tugev.

Ned on võluvalt armas mu vastu. Iga päev tulevad suured lille-saadetised maiustuste ja fruktidega.

Tal on nii ebatavaliselt hea maitse lillede valikus — on liigutav, kuid iga õis on välja otsitud armastava südamega. Kui olen oma pea lahedaks nutnud ja tunnen end nii väsinuna, nagu peaksin kohe surema, siis on mulle ikka suureks lohutuseks, vaadelda lilli, millised ta on valinud mulle nii suure õrnusega. Nedil on neil päevil pööraselt palju tegemist, tal pole peagu kunagi aega mind külastada — seda kenam on saada ta lilli.

Ütlesin talle seda täna, kui ta viie- või kuuepäevalise vaheaja järele mind külastas.

„See on üks su edudest,“ vastas ta, „sa pead aga nüüd end kokku võtma ja tervenema, enne kui ununed.“

„Mis tahad sa sellega ütelda?“

„Ütlesin lilleäris, et need saadetised kuuluvad sinule, käskisin iga päev saata lilli. Ja kui noor müüja kuulis, kellele lilled on määratud, kinnitas ta mulle, ma võivat olla muretu, sina olevat täiesti tema tüüp.“

Nüüd nutsin jälle ja vaene Ned ei mõistnud, miks, ja selle üle ei saa imestuda, sest seda ei mõista ma isegi. Aga leian selle olevat ainult ütle mata kurva, et Ned siiski ei mõelnud minu peale lillede keeles, nagu olin seda arvanud. Uskusin juba, et olen leidnud temas uue külje... Ned aga ütles, ta mõtlevalt siiski väga palju minu peale, ja lõpetas on see ju tema, kes peab teenima nood dollarid lillede jaoks.

Sain terved vankritäied lilli ja maiustusi. Kõik inimesed on mu võluvalt armsad mu vastu. Aeg-ajalt tahaksin, et mõni neist kingituste saatmise asemel külastaks mind ise, kuid seda loomulikult ei saa nõuda selle pöörase kiire juures, mis valitseb New Yorgis.

Shillingi magasinilt sain alguses kuhjad kingitusi. Kuid kolme nädala möödudes ei tulnud enam midagi ja täna sain vallandamisteate. Ühendriigis pole kõlvulik olla haige, ütles Ned... Peab inimeste huvi enda ümber hoidma ärkvel, muidu ei ole varsti kedagi, kellele sind tarvis läheb...

Täna sain kirja emalt.

Ma pole veel eriti tugev, vähemalt ei talu ma selliseid kirju. Ma lamasin voodis ja nutsin ning naersin vaheldumisi...

Bredo tuleb!

See on tõesti tõsi, Bredo tuleb siia Junaitidesse!

„Meie tundsin nii suurt muret su haigestumisest, kuid hingame nüüd kergendatult, kuna Bredo sinu juure tuleb...“

Kui õde mõõtis õhtul mu temperatuuri, oli mul korraga 38,5, nii et ta kohe saatis arsti järele. Ajal, mil arst mind kloppis ning uuris, mõtlesin Bredo siledale mustadele juustele, milliseid olin nii väga armastanud... Et ma neid varsti jälle näen — see on lihtsalt mõistmatu!

Lamasin suletud silmil, ent doktor Matthews nägi vist siiski väikest pisarat mu põsel, sest ta ütles korraga: „Teie olete närviline, preili Plahn, teie süda otse haamerdab.“

Korraga langes ta pilk ema kirjale, mis lamas aadressiga allapoole öölauale.

„Lubage mul esitada teile indiskreetse küsimuse,“ ütles ta tõsiselt, „see on tähtis teie ravimise pärast. Pean teadma, kas temperatuuritõusu põhjused on psühholoogilised või füüsilised. Kas teie ja mr. Thorntoni vahel on kõik läbi?“

Vaatasin talle mõistmatult otsa.

Läbi minu ja Nedi vahel?

Tundsin korraga, kuidas iga mu keha närvis voolas uus elujulgeus... läbi?

Ja siis vastasin liigselt kõvasti ja veenvalt:

„Ja, doktor Matthews — nüüd on see läbi!“

Bredo on siin.

Mulle näib see nii lõpmatu loomulikuna, nagu oleks ta alati siin olnud.

Ta teatas enda tulekust kella viieks, kuid hilines poole tunni võrra — ta oli seisnud allmaarauttee sissekäigu ees ja oodanud, kuni kõik daamid ja vanemad inimesed enne teda sisse astusid ja nii — oli rong rongi järele ära sõitnud, kõik puupüsti täis...

See on nii võluvalt vähe „efficient“, et võiksin teda selle eest suudelda!

„Kui väikseks su näokene on jäänud!“ ütles ta, „nii väikseks ja kitsaks!“

Mina vastasin ja, aga nüüd, mil tema on tulnud, lähen kohe paksemaks.

„Kas arvad tõesti?“ küsis Bredo tõsiselt.

Ma ei vastanud, vaatasin talle vaid otsa, ta juukseid, ta silmi ja joont ta suu ümber, kuna pisarad mööda mu põski alla jooksid — ja siis, ta enam ei kahelnud selles.

Nädalaringvaade.

Kunstinäitusi meil kaks, ei tea öelda, parem kumb? Ühes õhk on suitsust paks, teises tühjusest liig umb!

„Väljavalitud“ vaid köidab vanameister Kristjan Raud, teisi surelikke võidab aga kohvitempli laud!

Oiglast hinnangut ent häirib: puudub mõlemal diplom! — Kiituskirjades vaid säilib meie kunsti päris Room! —

Esmaspäevast Oz'i võlur aitab valgustada maad, kuidas lõvikest, kes põdur, päästis ordenitejaad! —

Aidab kuldne süda rinnas, siis kui pärisüda läind; visati siin kellel' kinnas kas ka teab, kes filmi näind?

Kõige mõjuvamat rohtu siiski sai too plekist mees: „Mass ju painutab end lohtu ajudeta „ime“ ees! —

Olid taas meil uhked leerid „võsukeste“ suurparaad, Ajalehis noored peerid reklameerisid papaad!

Vaadake, kui valit laadi noortel isandatel kuub! (Kuigi tihti karbonaadi reedab kõvakraene tuub! —)

Seda rõõmu, seda lusti, nad ju meie tulevik!

Annaks jumal karvatusti lõual, mis hästi pikk! —

PÜHADEAEGNE

ESIMENE.

„Mu arm, ma armastan sind!“
„Ah, taevast teab, paljusid sa enne mind oled petnud...“
„Ma vannun, sina oled esimene!“

SISSEKUKKUMINE.

Sultsi perekonda tuleb uus teenija-tüdruk. Juba esimesel päeval juhtub tal äpardus.
„Minna, teie olete vaasi katki teinud!“
„Kass, armuline proua!“
„Milline kass?“
„Noh, kas teil siis kassi ei ole?“

LOBISES VÄLJA.

„Võin ma teie direktori jutule saada?“
„Niisugused ilusad daamid, kui teie, alati.“
„Soo. Siis ütlege talle, et tema abikaasa soovib rääkida.“

MUINASJUTT.

„Isa, palun jutusta mulle üks muinasjutt.“
„Hea küll, mu poiss. Elas ükskord üks tark mees, kes võttis naise.“
„Edasi, isa, edasi!“
„Otsas...“

KURDID OMAVAHEL.

„Kas sa tuled ka kinno?“
„Ei, ma mõtlesin, et läheks täna õige kinno?“
„Kahju, me oleksime võinud siis kahekesi kinno minna.“

Käsmu-Jaani jutupaunast

KUI TÜRMAN ISTUS PIGIS

Alljärgneva loo ma ammutasin vana merimehe, Käsmu-Jaani jutupaunast mida too vana merihunt igal laupäeval meile, rannapoistele, tühjendas.

Mäletan selgesti, kuidas vana Jaan end tulepaistel istuma seadis, nii et jooksvahaiged jalad sooja jäid, piipu laadis, oma sarihabet vanutas ja viimaks nagu tõrre-põhjast toonitas: „Noh lapsukesed, mis siis kuulub? Üks merilugu? Eks või sedagi! On ju minu silmad nii mõndagi kuulnud. Kas või see lugu, kuidas kolmas tüür kord Prantsusmaal oma püksid kaotas. Tahate kuulda? Hüva! Ja ta alustas tasase, ent jämeda häälega:

„See oli märtsis, kevadpühil, kui me Prantsuse rannale lähenesime. Ilm oli just väga „paks“, s. o. udune, nii et mitte kaldaviirugi ei näinud, olgugi et vahe vaid kaks miili oli. Kogu aeg undas udusireen kui hull, kuid õnnetus sündis siiski. Sõitsime nimelt üle tule-boi. No oli siis alles rappumine. Laev kõikus nagu onu Sami pulmavanker ja ähvardas vägisi põhja üles keerata. „Vanamees“, s. o. kapten, seisis sillal ja katkus habet, pomisedes kogu aeg: „See ei tähenda head, kui niiviisi randa sõidame. Õnnetus sünnib!“ Ja eks ta sündinudki. Aga tas ma jutustan järjekorras.“ Jaan keeras nagu krimpitud vasemale poole tule poole, ägisest pisut nagu vana laev ja jätkas siis uuesti: „No jõudsite siis viimaks randa ja heitsime ankrusse. „Vanamees“ käis klaaris paberid ja siis saime loa maale minekuks. Teadagi seda maaleminekut. Mitu nädalat laeval tööd rassistud, nüüd oli kurk kuiv. Ja siis jätsimegi need Prantsusmaa vaatamisväärsused kus seda ja teist ning „vajusime“ ühte vaikesse paika. Mis sellest nüüd teile

rääkida, kuidas see kõik oli; peaasi on, et kui me viimaks jälle tänavale saabusime, siis me olime kõik väga nõtked ja pehmed. Kuid merimees teab oma kohust ja nii meiega. Ilma aega viitmata seadsime suuna laeva poole. Peagi olime sadamas, olgugi et kolmas tüür (kolmas tüürimees laeval) meile suurt raskust tegi ja vägisi igal tänavanurgal tahtis maha istuda. Nüüd aga oli ta tõesti väsinud ja tegi seda ka meile teatavaks. Mis seal ikka teha — inimene on väsinud, laev on juba ligidal — las siis puhkab. Ja nii me tõstisimegi siis oma tubli tüüri ühe musta mullahunniku otsa puhkama ja jäime ise ta ümber seisma, et varsti teed jätkata. Umbes poole tunni pärast tähendas noorem kütja, et on aeg laevale minna. Ütleme mullahunnikult alla tõsta, aga ris ega mõelnudki tulema hakata. Sasisime ta siis uuesti kinni ja tahtsime mullahunnikult alla tõsta, aga oh imet! Tüür ei kerkinud mitte sentimeetriki. Proovisime uuesti, kuid meest lahti ei saanud. Oma kokkumiseks märkasime veel, et tüürimees mitte mullahunnikul ei istunud, vaid pigikunnikul. Nimelt oli sadamasse veetud pigi, et seda järgmisel hommikul laevale laadida. Ja nüüd istus meie tüür tõesti pigis, selle sõna otsemas mõttes. Pingutasime veel mõned korrad ja jäime siis nõutuks. Lisaks kõigile hädadele andis meie laev vilet, mis seda pidi tähendama, et kõik mehed pardale tuleksid. Ei aidanud muud, kui saatsime laevapoisi „vanale“ sõna viimale, et „kolmas tüür istub pigis“. Poiss tuli varsti tagasi ja teatas, et kapten olevat käskinud tüüri kohe pükstest välja koorida, kui mu-

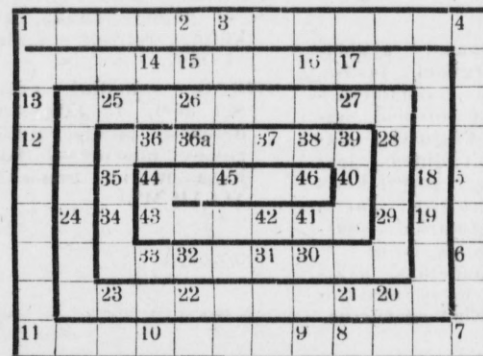

— Tead uudist, korporatsioonid ja seltsid tulevad sulgemisele!
— Noh, siis tuleb jälle üks kõvem olemine

du ei saa, sest tema ei võivat enam mitte oodata. Ja vaat, lapsukesed, eks me siis võtnudki tüüri pükstest välja ja viinud aluspükstes laevale, kuid teha ei olnud midagi. Hiljem, kui taas Prantsusmaale tulime, siis kuulsime, et meie ärasõidupäeval olevat sadamas suur tulikahju olnud — pigi olevat põlenud läinud, kuna sadamas vedelevad hulkurid olid meie tüüri pükse hakanud tikutulega pigist lahti põletama. Vaat, lapsukesed, mis kõik juhtus sel Prantsusmaa-reisil, mis algas tuleboist ülesõiduga ja lõppes kolmanda tüüri pükste kaotamisega. Eks me vanal olnud ikka õigus, kui ta ütles, et õnnetus tuleb!

Jaan vaikis muheldes ja koputas piibu tühjaks.

Spiraalmõistatus.

1—9. Kalmani operett. 2—5. kuulus lava- ja filmitäht. 4—7. Saksa filmidüüva. 6—9. kuulus meestantsija. 8—11. Wagneri ooper. 10—11. helifilm Hans Albersiga minevikust. 10—13. Lehari populaarne valss. 12—15. Saksamaalt lahkuma sunnitud filmitäht. 14—17. Verdi ooper. 16—19. viimane film Greta Garboga, mis aga ei pääsnud Eestis linalle. 18—21. kuulus operetikomponist. 20—22. tegelane Peer Gynt'ist. 20—24. Griegi helind. 23—26. „Estonia“ näitleja. 25—28. eesti dirigente. 27—29. „Vanemuise“ briimabaleriin. 29—31. Viini helilooja 19 s. 30—33. Deanna Durbini esimene film. 32—35. omaaegne populaarne šlaager. 34—36-a. Saksa filmidüüva. 35—38. prantsuse helilooja. populaarse „Bolero“ autor. 37—40. Lemba ooper. 39—42. kuulsamaid filmidüüvisid. 41—44. tants. 43—45. filmidüüva Stradneri eesnimi. 44—46. Lehari operett.

„FILM ja ELUS“

nr. 10 ilmunud ristsõnade lahendused: Põikread: 1. Nõid. 4. Kalevi. 8.

RISTSONA

Auhinnaks

daami siidsukad, herra kaelaside ja seiklusromaan.

Aplad. 10. Havas. 11. Pp. 12. Sou. 14. Li. 15. Out. 16. Ulm. 17. Kes. 19. A-s. 20. Haarlem. 22. Kay. 24. Koi. 25. Ich. 27. Raa. 29. Hei. 31. VR. 32. Adlon. 33. Ahven. 34. Ramses. 35. Urla.

Püstread: 1. Napoli. 2. Öppur. 3. Das. 5. Lai. 6. Vales. 7. Isis. 9. Sou. 13. Ullrich. 17. Kim. 18. May. 19. Aeg. 20. Hai. 21. Kaarna. 22. Korda. 23. Ravel. 24. Kaar. 26. Hea. 28. Eos. 30. Ihu.

„FILM ja ELUS“

nr. 10 ilmunud ristsõnade õieti lahendajaist kinkis õnneloomale MEESTERAHVA KAEALASALLI Aug. Ustavile, elukoht Lehtse vallas Järvamaal.

TASUTA „FILM ja ELU“ kolmeks kuuks võitis Alide Ots, elukoht Tallinnas, Heina tän.

OLEVI TANTSUSAALI võib kolm korda koos kaaslasega tasuta külastada Tallinnas. Magasini tän. elunev H. Parsman.

naerukabinett

ÕNNELIK ABIELU.

„Minu abikaasa on väga tähelepanelik. Igal õhtul võtab ta mul jalad lahti.“
„Siis, kui sa õhtul koju tuled?“
„Ei, siis kui ma tahan välja minna.“

HEA VASTUS.

„Ma kosiksin heameelega teie tütre, aga ta ei ole küllalt tark!“
„Teil on õigus. Teil läheb vaja naist, kel on kahe inimese eest mõistust!“

Kui igavus kollitab, lugege

KERJUS.

„Mina olen vaene kirjanik, kes kirjutas raamatu: Tuhad teed, kuidas raha saada!“
„Aga miks teie siis kerjate?“
„See ongi see üks tee!“

SIIN PUHKAB...

Ühel surnuajal oli keegi tuhvlikangelane lasknud oma naise hauale kirjutada:
„Siin puhkab nüüd minu naine — ja mina ise puhkan kodus.“

TANTSIMAS

käig-
OLEVI SAALIDES

Odavaio

moodsate tantsude tunde

nnab vilunud, kaa-egse praktikaga õpetaja. Vana- ja -teppants. Kaupmehed 16—1.

Foto laboratorium

„ERKA“

NARVA MNT. 14—4
TEL. 314-10.

Fotoamatööritööde ilmutamine, kopeerimine ja suurendamine.

Pidudel ja koosviibimistel pildistamine.

Hinnad endised.

Kuulutusi

meie lehes jälgitakse
SUURE HUVIGA

Moüa

lapsevankreid ja sportkärusid
VOLDEMAR ROOSI

tööstusest. Tallinn. Liivataia 14, tel. 476-08.

Juuksetööstus, „Endla“

Kesk Kalamaj. 2. Tel. 440-65

Tehakse elektri- ja aurulokke välismaa vedelikega. Hind 1.50—2.53 pea. Töö hea duse eest garantii.

Keemiline puhastus

„UUENDUS“

Tartu mnt. 17.

Puhastab ja pressib üli-kondi, mantleid ja kleite.

Vanade kaabude puhastamine.

RIIAS ÕPPINUD VILUNUD

korsetitegija

võtab vastu tellimisi korsettide, rinnahoidjate, bandaažide jne. peale.
Hinnad mõeldud.

Töö kiire ja korralik

Tallinn. Narva mnt. 49—2

Aus usega

M-me FRIEDA

Lugupeetud daamid!

Olen oma naisüliriete rätsepatööstuse Lembitu tä. 14—2, üle viinud Niguliste t. 7—3. Valmistan elegantseid kostüüme, mantleid ja kasu-kaid. Tel. 470-04. Austusega naisrätsemeister

M. SALM.

Lugupeetud daamid!

Püsivamad elektrilokid parimate õlidega ja erivedelikega blond, juustele tehakse vilunud tööjõudude poolt ainult Pikk tän. 41. Daamide salongis. Telefon 442-84.

Austusega omanik.

HÄMARAD VARJUD

Võistlustöö nr. 17
Autor — EHA VEREV

i, see oli mu elu suursündmuseks, millest teadsin vähe. Ei tunnud isegi saada kooliõpilikana sünnipäevale, filminäitlejaid ja raputas muiaates pead, Sellisele sünnipäevale, kus keegi ei kui rääkis viimasest võrkpallivõistlusele, vaata sulle kui tähtsusetule koolitüdrukest. Naljaks, et leidis selliseid poiskule, vaid kui tõsiselt daamile. Tädi-se peale filmide veel elusalt. Kuid ta muutus mu vastu tähelepanepäeva. Tema „vigam“, nagu ta kor-panelikuks. Hakkas mind äkki kutsu-terit nimetasime, ei mahutanud palju ma Sirjeks, sest temale meeldivat see võõraid. Olid kutsutud kaks töökaas-nimi, ning see sobivat terve mu isik-last, Vivi ja Elga, ja neli poissi, nagu susega.

Vilets on olla kooliõpilik, olin sageli mõtelnud. Kuid veel hullem on olla nant Jako, keda tundsin, Vivi laua-daam, kui su esimene kavalier on pigem kaaslaseliks oli teine noor leitnant, Elga jõe-hobune kui inimene.

Grammofon pandi mängima. Me teenis kusagil pangas, ja minule oli tantsisime. Puh. Tommi tegi oma jal-mu elu esimeseks kavalieriks pandud gadega tantsimise asemel igasuguseid keegi konservatooriumi poiss. Tom-liigutusi, kuid mitte ühtki õiget tantsu-miks hüüti teda, seda vimmas seljaga, sammu. Unustasin oma daamilikkuse sasis mustade juustega kõhna poissi. ja temaga vesteldes tarvitasin tavalist Tal ei olnud valget kraed, püksid olid koolitüdruku kõneviisi. Nähku, mõis-triikmasinast unistanud mitu kuud ja ku, et olen kooliõpilik ja ärgu rääkigu naeratuse asemele tegi ta salapäraselt igasugu tarkusi. Tommi aga tõesti müiet. Ja kuidas ma olin pettunud. rääkis, hästi rääkis siiski, wist ärajoo-Olin lootnud leida eest pikka saledat dud likööri arvel muidugi.

Laulis mulle kiidulaule. Hirmus, teisedki märkasid seda. „Ära võlu Tommit nii palju“, muigas Susi mulle salaja, „ta on õrna hinge-ga.“ Mõttes sülitasin seepeale Susi kingadele. Teda võluda, lollus.

Likööri pruugiti ohtrasti. Tuju tõusis. Lauldi, ainult Tommi ei löönud alul kaasa. Ta istus kuidagi mõttesse süvenenult, juuksesalk vajunud laisalt otsale.

„Tommi, laula üks serenaad, impro-viseeri,“ hüüdis Jako sõbrale.

Tommi puikles. Ei olevat vajalist meeleolu, vajalist ümbrust improvisat-siooniks, nii ta umbes seletas.

Jako kustutas elektri. Süüdati paar värisevat valgust andvat küünalt. Tom-mi võttis gitarri. „Väike Sirje, laulan sulle selle laulu,“ so-sistas.

Ta mängis hästi ning ta mahe tenor oli ilusalt kõlav. Mäletan:

Vaikselt mänglevad hämarad varjud, Vaikselt viul laulab sulle.

Ainult nõnda ma vaid harjun

Kui sa, Sirje, kuulud mulle.

Ta laulis, ma kuulasin vaikselt. Siis äkki ta tuli, kummardus ja tahtis mind suudelda. Andsin laksuva kõrvakiilu. Tommi taandus, virutas katki ühe hoo-biga gitarri ja nagu lendas toast. Seda seletamist järelejäajate vahel! Ja äkki ma teel koju leidsin silmist pisarad.

Kuid paar kuud hiljem lauldi kõik-jal tangot „Hämarad varjud“, mille autoriks oli Valter Toming. Ja ma tihti ükski jalutades vaatlesin mäng-leivaid varje ja ümisesin:

„Vaikselt mänglevad hä-marad varjud...“

Oleks Tommi ainult teadnud, et olin rumal kooliõpilik. Oleks...

Kiri

Professor Baldinger külastas kord noore arstina üht vaimuhaigeteasutust. Ringkäigul kutsuti teda saatev arst veidi kõrvale ning see palus teda sil-mapilgu oodata. Vaevast seisis Bal-dinger üksinda pikas koridoris, kui üks hoolealustest talle lähenes. Juba arvas arst, et ta peab tagasi tõrjuma kallaletungi, kui hoolealune hakkas kiiresti rääkima:

„Mu hära, ärge ehmuage ning ärge pidage mind ka vaimuhaigeks! Ma olen õnnetu inimene, keda ta sugu-lased lasksid ta varanduse pärast kõr-vale toimetada. Mul puudub ka väik-semgi side välismaailmaga, ning see-pärast pöördun ma teie poole palvega. Selle tähtmine peaks osutuma teile kergeks! Aidake mind sellega, et teie selle kirja siin edasi saadate!“

„Väga meeleldi!“ sõnas Baldinger liigutatult, võtis kirja vastu ning pöördus parajasti jälle saabunud doktori poole. Vaevast oli ta pööranud selja, kui ta sai selga hirmsa hoobi, mida nimetatakse „otselöögiks“ ning ta paiskus suure hooga ettepoole. Oia-tes, pööratud põlvedega ja katkiste pükstega tõusis ta ja vaatas ringi. Ning seal seisis veel ikka too „õn-netu“, ning sõnas sõbraliku nae-ratuse ja ülestõstetud nimetissõr-mega „Mitte unustada!“

SUDAMESOOVE

Film & Elu
LUGEJASKONNAS

SUDAMESOOVE lugejaskonnast avalda-takse „FILM JA ELU“ veergudel tasuta, kusjuures toimetusel on õigus südamesoo-vide sisu võtta ette parandusi või neid eha-sobivusel hoopis välja jätta. Vastuseks saa-bunud kirju võib kätte saada Tallinnas, pea-kontorist, Tõnismägi 7—2, teisel korral kella 5—6-ni p. l. või Tartu kontorist, Tartu, Rüütli 16. Vastava arvu postmarkide saat-misel lähetame kirjad kuulutajale koju.

Igale südamesoovile, mis saadetakse avai-damiseks meie lehe vastavas eriosas, lisatagu juure kahe viimase „Film ja Elu“ soodustus-sedelikud.

Südamesoovid avaldatakse toimetusse saa-bumise järjekorras.

KAKS KINO JA SPORDIHUVILIST noormeest soovivad kirjavahetust tütarlastega üle Eesti, vanusega kuni 18 a. Kirjad Tallinna slt. „Nel-son Eddy 17“, „Robert Taylor 18“.

TÜTARLAPSED ÜLE EESTI aastais kuni 20. Teiega soovib tutvust-kirjavahetust noormees Pärnust, et suvel ühiselt veeta paar ilusat puh-kusnädalat. Kirj. Pärnu ajalehekiosk nr. 6, mgs. „Soov“.

HALLO! HALLO! Tütarlapsed Tallinnast ja Nõm-melt! Kui teil puudub sõber, kinokaaslane, pikkade talveõhtute veetmiseks, siis kirjutage kahele lõbusale poisile. Kirjad pal. slt. „Jüts“ ja „Ats“, Tallinn.

HALLO! OHVITSERID — pikemakasvulised, aastais 25—40! Tütarlaps Tartust soovib lei-da teie hulgast / head sõpra, kes oleks ka kino-ja peokaaslaseks. Kirjad slt. Tartu esi-dusse Rüütli 16. Mgs. „Jänku 18“.

TÜTARLAPS, kas suvatsed päästa mind kur-busest, muremõtetest? Kui kirjutad mulle, vast tulvil rõõmust saab olema sinugi rind! „Rex“, Vanamõisa p.-k. 12, Imastu p.-ag.

MEELDIV TÜTARLAPS! Kui oled vaba, siis kirjuta slt. Tartu esind. Rüütli 16, „Felix“.

AHOI — AHOI! jääb kaja tütarlaste süda-meis! Soovin astuda tindsõtta tütarlastega. Olen musikaalne, temperamentne poisu. Kir-jad: Suure-Jaani, Tallinna tän. 22—2, mgs. „Mudrijuss“.

HALLO TÜTARLAPSED! Siin kaks noormeest, soovivad tutvust-kirjavahetust tütarlastega. Kirj. saata Rakvere postkontorisse suhkru-varustuskardi nr. 103.284 ettenäitajale. K. 18, E. 18.

KULDSEID SÖNU ootan su sulest, tütarlaps, kirja sult peatselt näha loodan. Kirj. Assamalla p.-k. 22, „MAIT“.

TÜTARLAPSED ÜLE EESTI! Kaks lõbusat noormeest soovivad tutvust-kirjavahetust tü-tarlastega. „KALJO“ ja „KALJU“. Kirjad: E. Linde, V.-Elisabeti 57, Pärnu.

HALLO TÜTARLAPSED! Teiega soovib tut-vust-kirjavahetust neli kena noort tempera-mentset poisslast. Kirjad: Maalse p.-k. „TY-RONE POWER“, „ROBERT TAYLOR“, „MIC-KEY ROONEY“, „RAY MILLAND“.

TÜTARLAPSED, kes teist kirjutaks tempera-mentsele noormehele. Tutvume, vahest sobi-me. Vanus 18—23 a. Kirjad: Suure-Jaani p.-k. 37.

HALLO PIKEMAKASVULISED LENNUVÄE-lased! Kõhu temperamentset tütarlast otsivad teie hulgast kino- jne. kaaslast. Kirj. slt. „LY 17“, „MY 17“, „SY 17“.

KAUNITARID! Üksik igavuses vaevlev noor-meest tutvaks teiega meeldivaks sulesõjaks ja suvisteks matkadeks ning reisideks. Kir-jad: Rakvere p.-k. 57, ms. „OTT“.

OLEN LÖBUS, temperamentne, kena välimu-sega tütarlaps. Tutvuksin pikemakasvuliste allohviteridega üle Eesti (van. 25 a.). Kirj.: slt. „LEA 18“.

KAUNID TÜTARLAPSED! Brünett poisslaps ei pane pahaks, kui sulestate talle. Vastab külmavereliselt igale kirjale ms. „YOUNG LOVE“.

SHIRAS. sinisilmi eviv kuni 24-a. tütarlaps! Sel teel loodab sind leida vara tõsinenud, defektse jalaga, kuid sellepärast mitte nuk-rutsev noormees. Tutvume ja loome enestes ilusa meie maailma. Kirj. slt. „MEIE MAAILM“.

Regina

KÖLNIVESI
LÖHNAÕLI
KREEM
PUUDER

elegantsele naisele

A/S. Prov. Julius Lill

UNISTAN KEVADEST! Unistan sinitaeva süga-vusest, õitelumme uppunud toomingaist, kuid väga tihti ka Sinust, tundmatu noormees, kena ja haritud. Kirjad: „Film ja Elu“ tal. Tallinn. „KEVADUNISTUS“.

KUI SAABUB KAUNIS MAIKUU Noor-meest, tahan Su rinnale kinnitada kevadilille. Kirjad: „REESI 17“ Mustla p.-k. 46.

HALLO POISUD ÜLE EESTI! Teiega soovivad kirjavahetust kolm elurõõmsat tütarlast. Kir-jad Jõgeva jaama raamatukappi ms. „LUU-LE 16“, „LOLA 17“, „LYLA 18“.

„NOORMEES PÄRNUMAALT“, kes kuulutas lugejate oma nurga all 15. III 1940, palun saatke oma aadress Teist huvitatud Tallin-na tütarlapsele „Film ja Elu“ talitusse, isi-kutunnistuse nr. 2508 ettenäitajale.

19 A. KESKMIST KASVU šatään tütarlaps soovib tõsist tutvust härradega üle kodu-maa, vanus 20—25 a. Kirj. mgs. „MAAJA SÄRASILM“, Uku tän. 9—1, Viljandi.

HALLO! KODUMAA TÜTARLAPSED, 17—25-a. Teiega soovib tutvust 25-a. musikaalne noormees, et jälle leida kadunud silmapiiri. Kirjad slt. „KADUNUD SILMAPIIR“.

HALLO DAAMID AASTAIS 20—25, kel teist puudub kinos, teatris või tantsul hea part-ner? Keskmist kasvu 20-a. brünett noormees võib teid saata kõikjal. Kirj. slt. ms. „VAE-NE NOORMEES“.

HALLO, HALLO tütarlapsed, kes teist suudak-sid olla tuttavaks kahele igavust tundvale noormehele. „SÖPRUS“ ja „UNISTUS“. Kir-jad: „Film ja Elu“ esindus, Rüütli 16, Tartu.

NOOR TÜTARLAPS Järva-Jaani soovib tut-vust-kirjavahetust vormikandjatega üle Ees-sti. Kirjad: Järva-Jaani, Kleinarti kauplus. „JEAN“.

KAKS PISIKEST POISSI, keda huvitab ainult sport ja lõbustused, soovivad tutvust lühe-mat kasvu tütarlastega, kes oleksid neile suusa- ja matkakaaslasteks. Kirj. mgs. „UVV 20“, XYZ 21“.

HEI, GLAMOUR GIRL TALLINNAST! Vaata-mata sellele, et postisaadetise hinda on tõs-tetud, võiksite siiski kirjutada tõmmule noor-mehele, keda ei huvita „tantsutõbised“ tü-tarlapsed. Kirjad slt. „CARAMBA“.

HALLO TÜTARLAPSED! Teiega tutvaks kaks õpinguist tülpinud poisslast. Kirjad slt. „KUTT“, „ARVI“.

NEIUD ÜLE KODUMAA! Kolm rõõmsahingelist noormeest sooviks teiega tõsist ja lõbusat kirjavahetust. Kirjad: Virtsu jaama koman-dantuur Virtsu. „Riks 21“, „Ets 22“, „Ruts 20“.

NOORMEHED AASTAIS 18—21! Kes teist soo-viks sulesõda noore tütarlapsega pealinnast? Kirj. slt. või postkast 41 mgs. „VILMA 17“.

TARTU TÜTARLAPSED, tes teist oleks tee-juhiks esmakordselt Tartu sõitvale Tallinna poisile? Kirjad slt. Tartu, mgs. „Esimest KORDA“.

TÜTARLAPSED ÜLE EESTI! Sulestage pealin-nas arvude rägastikku uppuvale poisile. Tal-linn, „Film ja Elu“ tal. „R. 19“.

TÜTARLAPS, kes sõitis sportkelguga U.-Tatari tänavast Veerenni tän. poole koos väikese tütarlapsega ja 8. märtsil läks sama väikese tütarlapsega linna raamatukogusse, palun endast teat. slt. „TPK. 30“.

30-A. AMETMEES, kuid praegu saatuse kiuste haiglas, soovib tutvust daamiga, kelle sell-sis võiks veeta haiglast 7. määratud puh-kusaja, võib ka väljaspool Tallinna olla. Kirj. pal. slt. „LÖBUS TALLINNA NOOR-MEES“.

NOORMEHED ÜLE EESTI! Kaks noort neidu soovivad sulesõda teiega igavuse peletami-seks. Kui sobime, võime ka lahinguid ühes lüüa. Tapa, Ajango kiosk. „MEIDA 20“ ja „MARET 18“.

TÄHELEPANU! 18-a. varanduslikult kindlusta-tud tütarlaps tutvaks vormikandjaga, kes suudaks truu olla ühele. Kirj. pal. saata Viljandi, Leokese raamatukpl. mgs. „M. 18“.

MÖÖDUMAS TALV, saabumas kevad. Tütar-lapsed kirjutage meile slt. Tallinn. „TRIPS“, „TRAPS“, „TRULL“.

TÜTARLAPS soovib kirjavahetust üliõpilasega Tartust. Kirjad Tallinn, slt. „N. D.“.

NOORMEES TUTVUSK PREILIGA, kellel on õige arusaamine tõelisest eluvõitlusest, et jõuda sellest ühiselt üle. Kirjad slt. „TÖSI-NE TUTVUS“.

TÄHELEPANU! Pimeduse varjud hakkavad mööduma, valgus saabuma. Ma küsin en-dalt, kas saabud ka sina, minu põhjamaa neid? Kirjad: slt. „PÕHJAMAA NEID“.

MA POLE vist veel ilalgi armastanud, kuid tean, see kaunis olla võib. Tütarlapsed, va-hest aitate seda lahendada brünett noor-mele Tallinnast. Sulestage mgs. „GLAMOUR BOY“.

HALLO TÜTARLAPSED TALLINNAST! Kor-ralik noormees soovib jalutus- ja kinokaas-last kenade pealinna tütarlaste hulgast. Kir-jad pal. slt. mgs. „ANDY“.

TÜTARLAPSED Nõmmelt või Tallinnast, teie-ga soovib kirjavahetust musikaalne noor-meest. Kirj. slt. „ATS 18“.

HARITUD, MEELDIV 24-a. noormees otsib kodumaa neide seast „kodukana“. Soov., kel endal on kodu või väike varandus kaasa-aitamiseks ühise kodu loomisel. Kirjad: Pärnu, Riia m. ajalehekiosk nr. 9 „KODU“.

MEELDIV VALLATU NEID, kui Sind võib mu-gav väike kodu, õrn, hellitav mees, kelle süda küll üllas, puhas, ent kord hoolimatult purustatud. Olen pikem, tumedasilmaline, 30. a. lävel. Kirj.: Paide, ajalehekiosk, „HEINTS“.

„Film ja Elu“

soodustused

nr. 5 — 21. märtsil 1940.

HELINO

JENNY JUGO

õhusas filmikomöödias

„NANETTE“

Kaast. Albrecht Schoenhals ja Hans Söhnker

5, 7, 9 2, 4, 6, 8 10

GLORIA PALACE

Esiatenduseks suurilm lendurite elust

Mehed tiibadega

Peosis Ray Milland ja Mac Fred Murray

Kõik loomulikes värvis

MODERN

Willy Forsti

laineid lõõnud superieos

Mina olen Sebastian Ott

KINO BI-BA-BO

Viru 11.

Esiatendub melodiamüllane suurfilm

Võlur Oz

Peosis Judy Garland, Frank Morgan, Ray Bolger

ARS

Esiatenduseks seiklusrohke meelihaarav põnevusfilm! Kogu film loomulikes värvis

SABU, VALERIE HOBSON, RAYMOND MASSEY

Prints Azim

DIANA

Kopli t. 8.

Maureen O'Sullivan, Johnny Weissmüller

„Tarzan leiab poja“

ORION

Paidiski m. 25

Põnevastusuline linastus

„SURMAMEESKOND“

Jeesuse Kristuse elu ja kannatused filmide filmis

„Kolgata“

SKANDIA

Viru t. 10.

Gary Cooper, Ray Milland, Robert Preston

„Verevennad“

Saladuslik mees lennujaamas

Kakskümmend minutit

Härra heledas tolmumantlis, pruuni mahuka nahkkohvriga pahemas käes, sisenes Topeka lennujaama ooteruumi. Keegi ei võinud ütelda, et ta veel paari minuti eest kihutas maanteel võõras autos 120-km tempoga. Ta lähenes kelderile ja küsis: „Millal väljub järgmine masin lennusaadama?“ „Kell 13.40, 20 minuti pärast,“ kiirustas kelder vastusega. „20 minutit,“ ümises härra heledas tolmumantlis, keeris end aeglaselt ümber ja uuris poolsuletuil silmil suurt lokaali. Laudades istusid ainult üksikud reisijad, lennuplatsile väljuva ukse kõrval seisid kaks politseinikku, kes ajaviiteks kumminuie sõrmede vahel keerutasid ja kogu ümbrus täitus läpatavast augustikuu lõunapalavusest. Kaugemal silmas uus küllaline umbes kahekümne mehest koosnevat muusikakapelli, kes osalt vormikuumed seljast olid võtnud ja võimatus poosides oma mänguriistadel klamberdasid. Ümbritseva vaikuse akustikat täiendas veel häälekõvendaja, mis ukse kohal rippus ja ehamugavalt kraaksus National Broadcastin g Corporation saatekava. Selle viimase tähelepanu juures tõmbas härrale heledas tolmumantlis rahutusejoon laubale. Ta pööras end ümber. „Töötab see valjuhääldaja vahetpidamata?“ „Ja, härra.“ „Kas seda ei saa seisma panna?“ „Aga miks siis, härra,“ ütles kelder, „see toob ju meile ainukest vaheldust.“ Esimesel silmapilgul näis, nagu tahaks võõras midagi vastata, siis pööras ta end sõnatult ümber, naeruvine tõmbus huulile ja ta suundus otsejoones mängijate poole. „Halloo, boyd!“ tervitas ta. „Kes teist on Bob?“ Keegi pikk mees ümibeb vastuseks vaevalt kuuldavalt. „Vean kihla 50 dollarile, et teie naeru-väärne band isegi „It's long way to Tipperary“ mängida ei oska!“ ütles mees tolmumantlis. „Tont võtku!“ tahtis kapellijuht vastata, aga ta jõudis ainult kolmanda silbini, siis tarretus ta pilk tuliueel 50-dollarilisel, mis võõra taskust nähtavale tuli. Kümme sekundit hiljem seisis kogu band paraadseisakus ja mängis, kuigi mitte päris õieti, soovitud laulu. Võõras lauis teksti kaasa dirigeeris, vahetevahel tantsiskledes ja lubatud dollareid pasunaisse toppides, hüüdis: „Kõvemini, boyd, kõvemini! Ma ei kuule hästi!“ Kui viie minuti järele muusika

lakkas, astus võõras toolile. „Veel kord, veel kord!“ kisas ta. „Aga kõik ühel jalal seistes! Vean kihla 50 dollarile, et te seda ei saa!“ Et üks Ameerika põhiseaduse punkt on, kergendada kaasini-mesile raha väljaandmist, tõstsid kõik mängijad ühejala ja kuresiesakus algas endine muusikaline larm algusest peale. Kõik reisijad tulid vaest hullunud imestama, kes 50-dollarilisi nii mõtle-matult välja loosis. „Hallo, hallo!“ kisendas mees tolmumantlis, „ikka kõvemini, poisid! Korra-ke veel kord, kümme dollarit igale, kes mõlemad ja-lad õhus, mängida saab!“ Isegi mõlemad politsei-nikud tulid väljast naerdes, istusid toolile, hoidsid jalad õhus ja põristasid kumminuiadega suurt trummi. Ruum täitus larmist ja naerust, ja võõras viskas 10-dollarilisi.

Lennates möödusid need kakskümmend minutit ja saabuva lennuki mootorihääl oleks peaaegu kuul-matuks jäänud. Kui masin kohale veeres, tõsteti võõras mängijate õule ja viidi lennuväljale. Isegi siis, kui valge Douglas-masin end maa küljest va-bastas, dirigeeris härra tolmumantlis veel aknast välja, ning all vilistas, kisas, laulis kogu lennuväli „It's a long way to Tipperary“. Veel kunagi pol-nud Topeka lennujaam nii rõõmus olnud.

Lennuk oli parajasti uduse joonena horisondilt kadunud, kui politseiauto ja kaks mootorratast löi-kavate sireenidega kohale tormasid. Kuus politsei-nikku autost jooksid otse kahe lennujaama amet-kaaslase juure. „Kus ta on?“ hüüdis üks neist juba kaugele. Kui ta aga nende arusaamatust

märkas, jatkas ta: „Umbes kolmveerand tunni eest röövis keegi mees heledas tolmumantlis, kes nime-tas end mr. Trilby'ks, Farmer-and-Midland panga täiesti tühjaks. Meie püüdsime kohe lennujaama telefoni teel hoiatada, kuid keegi ei vastanud. Siis alarmeerisime Kansas City saatjat, see teatab lak-kamatult juba veerand tundi, et lennujaam takis-taks lennuki startimist. Miks pole seda korraldust täidetud?“

Mõlemad politseinikud olid täielikus arusaama-tuses.

„Me — e — ie ei ole midagi kuulnud, ei telefoni ega häälekõvendajat, m — mi — dagi!“

„Neetud! Olete te kurdiks jäänud!“

„Se — seda mitte, aga meil oli muusika, lõbus muusika, ja mees tolmumantlis dirigeeris!“

„On enne selliseid idioote nähtud? Selle ase-mel, et varast vangistada, lastakse ta põgenema! Kus on see neetud kapell, ma küsin, missugune on see kapell?“

Kohale käsutatud ametnik kummardas süga-valt, neelatas kaua ja ütles:

„Politseikapell, härra!“

UUS UURISEADUS EHK UNETU OO

Linnavolikogus järjekindlalt käidi koos, sest oli ju uuriseaduse arutamine hoos, vaieldi ja vastu võeti — nii siis otsustatuks loeti. Peat-selt kehtima ka pandaks meie uudne uuriseadus, toa suurus kirja kantaks — see küll alles on vast teadus. Peremees see närib küüsi, sest tal päris suur on maja, üürnik laseb analüüsi teha, et tal poleks vaja maksta ränka renti ja saaks kokku hoida mõnda senti.

Tundsin minagi kokkuhoiu hõngu ning hakkasin harutama vanu uuriseaduse lõngu. Te-gin siis tollel teemal juttu ja „vana“ otsustas asja õige ruttu. Mõõdulint käes, astus ta mu poole sisse, sest ma nõudsin odavamalt üürihinda oma korterisse. Mõõtsime üksmeelselt ära minu mööbli all oleva põrandapinna ja arvestasime ka kahel käel uue kuuüüri hinna. Majaperemees tõstis seepeale protesti valju, kui kuulis, et kor-teri üürihind alanes poolevõrra — leides selle olevat palju. Edasi ta pasundas: „Härra Koh-mus, unustate, et teie korterisse paistab ka päike, arvestades seda, on nüüd uue ja vana hinna vahe väga väike!“

gestusin, tegin majaomaniku ümber tiire, käratasin: „Loba. Minu korterisse ei paista ju ühtki päikesekiirt, pole ime, kui ma kargan teile sarve, sest teab, ehk pean tasuma ka värske õhu arve!“

ugu lõppes sellega, et pidin ütlema oma mugavale korterile „adjöö“ ning veetma võõraste-majas ühe unetu öö. Kaaskodanikud, tehes tolle loo kommentaari, mainin, et hoiaksite kukrus krooni paari, sest kui teil pole enam peavarju, olge kindel, ega linnaõomajaga nii peatselt ei harju.

Kohmus.

Kellele meeldivad närvekõditavad seiklused.

loeb Film ja Elu

põnevusjutte

Tõdesid

- * Armastus on elukroon — ta kroonib isegi kõige madalamat pead.
- * Põleb süda armastusest, siis külmetab pea mõtete puuduses.
- * Ainuõiget võtit naise südame jaoks on ras-ke leida, sest nii paljud sobivad sinna.
- * Üks asi on vaid seni meeldiv ja ihaldatav, kuni ta kättesaadamatu on — ka naised pole selles erandid.
- * „Narrid on need,“ kes naist, vii-na ja laulu ei armasta,“ õpetas usuisa Martin Luther. Narr on aga ka see, kes neid nagu narr armastab.
- * Naine eelistab parem jääda pimedaks, kui näha oma armukest sellisena, nagu see on.
- * Naised on kas ise õnnetud või teevad ke-dagi teist õnnetuks.

- * Kuldkeelega naine võidab sageli raudse tah-tejõuga mehe.
- * Iga inimene ehitab ise oma saatuse, kuid mitte alati ei püstita ta seda ettenähtud kavandi järele.
- * Enne abiellumist näitavad naised meestele omi häid külgi, pärast abiellumist aga näevad mehed omi vigu.
- * Abielu — see on kahe inimese soov, sam-muda ühe vihmavarju all.
- * Kui naine usub mehe juttu, siis hakkab mees teda kahtlustama.
- * Tõise armastusega on samuti nagu vai-mude ilmunisega: temast kuuleb kogu maailm, kuid vähesed on teda näinud.
- * Kui naine ütleb, et ta armastab oma meest, siis püüab ta alati petta kedagi — sageli aga iseennast.

Aug. Jakobson, kes pühapäeval toimunud Eesti Kirjanike Liidu peakoosolekul valiti teiskordselt liidu esimeheks

Nahktarvete-kliinik

Parim ja soodsaim nahktarvete, portfelli, käsitaskute parandus- ja värvimistöökoja asub HARJU 29—8, TEL. 412-75.

Kõik tellimised täidetakse kiiresti, kusjuures hinnad on tarvitajale vastuvõetavad.

Olevi saalides

Pikk t. 30, esimesel, teisel ja kolmandal kevadpühapäeval tujuküllased tantsu- ja peo-õhtud. Mängib Olevi saalide orkester „THE DANCING TRAVELLERS“.

Algus igal pühapäeval kell 8 õhtul.

Taaralinna targutusi

Kadedus

on kõigile tuntud ja südamelehedane. See on eestlase üheks põhiliseks iseloomujooneks ja kuulub nende varade hulka, mida raamatupidaja kannab harilikult bilansi passivasse. Seda liiki vara leidub igapäevases elus külluses ja see ilmub päevavalgele siis, kui nähakse, et kõrval naabril hakkab kuidagi hästi minema. Kujukalt on Hugo Raudsepp oma „Mikumärdis“ toonud esile sedaliiki vara, kus on see väljendatud vaid ühesainsas lauses — „nagu kreissaega lõikab peast läbi kui naen, et teisel ka hästi läheb...“

Viimase lause põhijoon on hästi omane ka tartlasele. Kuigi arvatakse, et Tartu oma perega Tartu vaimu ja muu poolest erineb teistest, siis ei pea see arvamine paika ehtsa kadeduse omamise küsimuses. Tartlane on sama kade kui iga teine eestlane.

Nii ilmus hiljuti Tartu kohaliku lehe ja veel paari teise lehe veergudel kirjutised, mis pidid olema selgituseks ja hoiatuseks kodanikele, et see ja see algaja kirjastus teeb sellist ilusat äri kodanike turjal mingisuguse kroonika kirjutamisega, nii et kõneall olev kirjastus pidi lühikese ajaga teenima miljonitesse ulatuvat summat. Vaene kirjastus, kes mitme sõnatule vahele oli võetud, hakkas kohe ühendust otsima ajalehtede toimetustega, et selgusee jõuda, mis on korraga lahti, et teda nii

„Vanemuine“

on Tartus jälle ausse tõstetud ja iga tartlane usub, et teatri juhatus ei tohiks enam nuriseda teatrirahva vähesuse üle. Olgu see draama, komöödia, ooperi või mõni muu lavastus, mida pakutakse rahvale — kõik võetakse erilise südamesoojusega vastu. Näib, et Tartus on teatrielus tulnud suur n pööre paremusele teatri seisukohalt. „Vanemuine“ on viimaste nädalate kestel hoolitsenud tublisti ka repertuaari uuendamise ja mitmekesistamise eest. Nii on lühikese ajaga toodud lavale mitu head lavastust, mis eranditult on teatripublikus parima vastuvõtu osaliseks saanud. Hea menuga lähevad nagu „Roxy“, „Pesa“, „Per Gynt“ j. t. Ka uustulnuk „Sulatusahi“, rassiprobleemi käsitlev K. Munki draama, kus kande osa on A. Meeringu kätes, näib võitvat esietenduspeevast alates teatrirahva poolehoidu.

Üliõpilaskonna

uue juhatuse tegevuses on märgata õige lühikese tegevusaja kestes paljutõotavaid samme. Nii on otustatud senist väikese tiraažiga „Üliõpilastelehte“ muuta terve Eesti üliõpilaskonna häälekandjaks, kusjuures muutmisele tulevad ühtlasi ka lehe formaat, sisu, toimetuse koosseis jne.

Uue levitamisviisi juures saab iga immatrikuleeritud üliõpilane Tartu kui ka Tallinna kõrges koolis

Pühade tõttu ilmub järgmine

Film ja Elu

neljap. 4. aprillil

järsku mitmelt poolt rünnatakse...

Ja nüüd jõuti lõpuks selgusele, et tegemist on puhtakujulise kadedusega!

Noor kirjastus on teinud suurejoonelise raamatu talundite kohta, kus leidub hulgaliselt andmeid ja pilte talundest ja nende omanikest. Raamatu levik rajaneb peamiselt eeltellimistele, mida toimetav talust talu rändavad kirjastuse esindajad vääriliku tasu eest. Seepärast ei ole kirjastusel vajalik teha reklaami lehtedes, kuna raamatut üksikmüüjile ei lasta, vaid see piirdub ainult tellijatega.

Juba tükk aega vaatasid südamevaluga vanemad ja suuremad samalaadsed ettevõtted noore kirjastuse üritust pealt, kuid lõpuks lõppes kannatus ja siis hakkas nende poolt äge sõnariinak noorele ettevõttele.

On kujunenud see, et iga noor ettevõtte, ükskõik mis alal, peab meie oludes meie rahva kadedusest läbiimbuva iseloomu tõttu läbi tegema enne eluõigluse ja naabrite tunnustuse omamist kaunis raske katsumise. Nii siis, noored ettevõtted üle Eesti, ärge pange pahaks, kui teid tehakse vanemate ettevõtete poolt katsejäneteks ja teie peale kallatakse sõnu, mis täis kibedust ja kadedust!

„Üliõpilasteleht“ tasuta. — Viimane asjaolu on kõigile vastuvõetav, kuna vana tõde on see, et mida tasuta antakse, seda võetakse alati vastu — kas tänuga või ilma! See ei puutu enam lehe väljaandjasse ja toimetusse, mis iga üliõpilane lehega teeb — kas ta teda üldse loeb või ei loe — peasi, et lehe levik oleks inimväärne!

Head ja ilusad sammud uue juhatuse poolt tootavad olla ka üliõpilaskonna laenuraamatukogu ja haigekassa asutamine. Mõlemad üritused — kui nad kord paberilt ka tegelikku ellu rakendatakse — on tere tulnud! Kes ei sooviks omast haigekassast saada tasuta arstiabi, ravimeid ja lugeda raamatuid ühisest kogust!

Kõigist eeltoodust unistatakse juba ammu ja põnevusega oodatakse kõigepealt üliõpilaskonna põhikirja lõplikku muutmist, mis edaspidi ei tohiks üliõpilaskonna kui terve Eesti üliõpilaskonna tegevust takistavalt häirida.

Kõigi üliõpilaste palavamaks sooviks jääb — viia kiiresti läbi põhjalik reform senises kitsarinnalises üliõpilaskonnas!

E—H.

Pääsen seitskonda

Esmaspäeval, 18. märtsil.

Kui sul luuletajana pole nime, siis on tõesti ime, kui olles vaevaks võtnud ridu lükkida, sul mõni asjakene läheb trükkki. Sa südamest võid päevad otsa lasta pilli ja joosta omal jalal villi, kuid tulemus on ühtviisi paha — jääd kõikjal lihtsalt uksetaha.

Pärast asjatut jooksmist ja vaeva tundsin viimaks, et olen jõudnud seitsmendasse õnnetaeva. — Usuvendade Klubi annab välja vaimuliku ajakirja „Püha valgus“. Siin sündis minu luuletajakarjääri õige algus. Minu tundelained kohisevad nägud viimaks trükimusta ajakirjas, kus toimetajaks omaaegne koolivend Kusta.

Nüüdsest peale on minu loomingulise parool: „Õiget aitab töö ja hool!“ ehk „Tahad näha toimetajate laudu, trügi sisse tagaukse kaudu!“

Juba koolipõlves püüdsin mõnikord õpetajaga püüda, kuid sain selle eest alati nohutada ning sugeda. — See tõttu mul on kängu jäänud šlikerdamise sooned, aga võib-olla omandan varsti pugeja iseloomustavamad jooned.

Täna ilmus mu luule — pealkirjaga „Haigutavale kuule“. Suure pealkirjaga corpus fett'is. Olin vara-

kult toimetuse ukse taga trettis, et kätte saada tasu. Süda pakitses ja polnud asu, seista koolivend-palvevend Kusta ukse taga ning näida selvesmiselt kui ka väliselt pühitsetult vaga.

Viimaks igasuguste allkirjade vastu sain viiskümmend senti. Vihastasid end roheliseks ja lõin tervelt tund aega lamenti, ähvardades korda saata

hävanguid ja mõrvu, kuid kettelgi ei näinud olevat kõrvu. Paiskasid ukse kinni raginaga ja laskusin trepist suure raginaga.

Läksin õllekeldrisse ja tellisin šopenit kolm, jõin need tühjaks kui tükk ja tolm, tuisklesin pöörasena mööda tänavaid, kuni olin väsinud kui roju, siis siirdusin väsinuna koju.

Ja kui tuli Ludmilla õhulisest õhtukleidis, mind, oma vana tuttavat eest leides:

„How do you do? My old friend Jaan! Noh, mida siis sinult ka kuulda saan.“

Võtsime istet mugavas buduaaris. Peatselt veendusid Ludmilla maitserikas koduses baaris. Keerasin raa-

Teisipäeval, 19. märtsil. O! Käes on ju pühadenädal! — Mu olukord on tõesti vilets ja räbal. — Oma viimase nüruse raha jätsin eile õllekeldrisse maha.

Aganagu ma alati olen öelnud: tuleb osata püüda ja inimese mõtteid lugeda. Nii opereerisin tänase päeva minagi ja peab üttelema, elul pole väga vigagi.

Läksin rätsepa juure täis uhkust ja trotsivat põlgu. Kui välja tulin, olin saanud pühadeks ülikonna võlgu. Vaja oli siin mängida ainult väikestviisi poliitilist kraadet, kiita rätsepmestri arenenud maailmavaadet ja kogu selle loo raamiks oli veel kümme krooni ülikonna taskus, mis kindlasti firmale parimaks reklaamiks.

Nõmmel elab lapsepõlve sõbratar Ludmilla, noorelt leseks jäänud naine — oma auto, aed ja villa. Tema ümber liigub seitskonna peenem toon ning tema vooruseks korrektsus ja viisakas toon. Aganagu oleme lapsest saati saanud hästi läbi, siis ei keela ta mulle kunagi oma heatahtlikku abi.

Täna õhtul leidsin end Ludmilla ukse ees. Helistasin. Teenija avas ning varsti ootasid andrees.

diot. Pusta leegitsev piin... valtside imemaa Viin... Igatsevalt helisev mandola... kantanjetid ä la Espanola...

Siis hakkasime aeglaselt ketrama jutulõnga. Meenutasime ülevat hetke niimõnda. Tulid ükshaaval meelde varem sündinud lood — millist hingestatud koloriiti meenutasid nood. — Kuskil mererannal... tõusev päev... eemal vidistav ja sirtsuv vindikene väike...

Sosistasin: „Mäletad öise udu ja kaste kalkust, õöhämaruste ahvatlevat valgust... kuud kiiskamas sajatooniliselt aidaarikas, kui tühjendat sai armumürgi karikas...“

Kui olla kõrvalepõiklematu ja sirge, peab üttelema: veetsin Ludmilla mitu kaunist tundi täis hellust, kiindumust ja kirge. — — —

Ludmilla tundus mulle tõesti kallina, kui tema autojuht mu varahommikul tõi tagasi Tallinna. Kadunud oli pühade ootusega rinda paisunud raskus. Lõbusalt krabisesid kaks sajakroonist mu taskus...

Kolmapäeval, 20. märtsil.

Nüüd on selge, et olen Ludmilla ühendatud tugeva sillaga. Pühade ajal pean olema talle partneriks igasugustel visiitidel. Muretsesin fraki, sest kombeks eliitidel on kanda riidet saarast.

Pean imestama elu ebamäärasust. — Mul tuleb luuletaja amet jätta maha, sest teisiti on palju kergem saada raha. On selge, naise varal pääsed sinna, kuhu üks pole veel lihtsa inimesena saanud ilalgi minna.

Mõtlen seitskonda pääsmist.

— Kuigi korralik noormees ja täiesti võlatu, olin seni peenemas seitskonnas põlatud. Nüüd aga Ludmilla õhutusel võtsin oma ellusuhtumises teise sihi omandasin hooletu ning elumeheliku rühi. Nüüdsest peale jätkub mind kohvikusse enne- ja pärastlõunatunniks, nii et olen seal muutunud parimaks kunniks. Õhtust sõna peenemates söögisaalides ja hilisemad tunnid veedan tantsides uhkemais lokaalis. — Ei ütle seda heaga ega pahaga: kõik sünnib Ludmilla rahaga. Teatreidki külastan tihem kui varem ja usun, pühiks on mu positsioon juba seitskonnas parem.

Parimaid kevadpühi

Mustamäe vanadele ja uutele sõpradele

soovib

linnälja- ja supelasitise omanik

Joh. Must

hävanguid ja mõrvu, kuid kettelgi ei näinud olevat kõrvu. Paiskasid ukse kinni raginaga ja laskusin trepist suure raginaga.

Läksin õllekeldrisse ja tellisin šopenit kolm, jõin need tühjaks kui tükk ja tolm, tuisklesin pöörasena mööda tänavaid, kuni olin väsinud kui roju, siis siirdusin väsinuna koju.

Ja kui tuli Ludmilla õhulisest õhtukleidis, mind, oma vana tuttavat eest leides:

„How do you do? My old friend Jaan! Noh, mida siis sinult ka kuulda saan.“

Võtsime istet mugavas buduaaris. Peatselt veendusid Ludmilla maitserikas koduses baaris. Keerasin raa-

Pühendatud naisele ja kodule

Moereporter kirjutab:

Pariis kannab kevadel...

Lucien Lelong asetab oma kostüümjakkidele kõikjale suuri taskuid

1940. aasta kevadmood elab täielikult sõja tähe all. See pole küll enam uisapäisa tormamine, mida nägime talikollektsioonides, ent ometi toonitatakse igal pool praktilist sportlikku nooti.

Uudishimuliseks, nagu iga õige eevatütar, alustan oma kollektsioonireisi ja pean mainima, et Pariisi moeloojad on tõelised psühholoogid. Nad teavad, et rõõvides meilt kõik nood õrnad, naiselikud üleliigsused ja andes meile rõiva asemele vormi, oleks austus nende vastu otsekohe langenud.

See, mis daami kevadgarderoobist kõige enam sarnleb vormile, on „tailleur“. Ent ka see, mida praeguses moepildis eriti propageeritakse, on „tailleur“ — võtame siis selle esimesena vaatluse alla.

PIKAD JAKID, AVARAD NING MUGAVAD KUUED JA — TASKUD!

Taskud ning üha uuesti taskud, mis tõesti kõik on „hädavajalikud“. Taskud pole enam mingi moe

tujukus, vaid tingitud sõjaaja nõudeist, seepärast peavad nad ka olema küllalt suured, et sinna mahuksid pass, taskulamp ja muud seesugust.

Nägin taskuid igas suuruses ja kujul — horisontaalse avausega, viltu sisselõigatud; taskuid jakkidel, mantlitel, kleitidel, ees, taga ja külgedel ning isegi seljal...

Kuued on, nagu juba mainitud, praktiliselt avarad. Seda on püütud saavutada igasuguste voltide ja lõigetega ning kantakse isegi püksikuubi. Viimased on oma lõikeilt nüvõrd arenenud, et nad mitte ainult ei sobi enam spordiväljakule, vaid ka tänavale.

VÄRVID

Nagu tavaliselt, muutub Pariisi moepilt sel ajal talvisest mustast kevadiseks mariinsiniseks.

Kõikjal leiame tumesiniste kleitide ja isegi mantlite kaunistusena valget pikeed, millega edukalt võistleb

UUS MOEVÄRV — TULIPUNANE.

Ja kuna oleme seda värvi nii kaua põlanud, kasutame teda nüüd endisena igas kombinatsioonis halli, beeži, pruuni ja sinise juure. Isegi kübarateni on tuginud too lõbus värv, elustades suurepärast muidu äärmiselt praktilise joonega mallet.

Üldiselt on uue kevadkübara ost siiski sama, mis igal aastal — seiklus! Mõistusega ei osteta ühtki uut kübarat. Näib, et kõik pariisi kübaramodistid on õlminud vandeseltsi,

MIS NÕUAB UUELT KEVADKÜBARALT TINGIMATA NOORUSLIKUST JA EKSTRAVAGANTSILT.

Ma ei näinud oma ringkäigul ühtki kübarat, millega julgelt võiks minna tänavale tormaka kevadtule kätte. Kõik need olid kuidagi lustakad, evi-des väikese ajastu ilustuse kas sulgede või loorikese näol...

Kujult on kübarad jäänud endiselt väikeseks, liibudes õrnalt-katvalt üle lauba ja silmade...

Mis puutub õhtukleitidesse, siis lانسseerib Pariis kaht voolu — üks on mõeldud „neutraalsetele välisriikidele“ ja teine pariislastele enstele. Leidub süngi, nagu kübarate juures, modelle, milliseid võib ainult siis kanda, kui ei kardeta ümbruse pilkavat kriitikat.

Targalt teeb aga see, kes ekstravagantsete modelle hulgast oskab valida meeldivalt lihtsa, mis ühendab graatsiat ja ilusat joont, jäädes sellega alati elegantseks.

Nüüd aga vaatleme veidi tuntumate moemajade jooni eraldi:

JOAN CRAWFORD

kannab lihtsajoone- list musta õhtu- kleiti, mida ilust- vad huvitavalt ase- tatud valged rüü- žikesed.

VERA BOREA lانسseerib elegantseid püksse- tikuid ja kleiti peentribulistest riidetest.

CREED on vaimustunud ruudulisest „tailleu- rist“, mille juure kuulub ilus lilleline imprimee- pluus.

Mantleid tahab aga Creed näha tribuliseks. Seejuures on eelistatavaks materjaliks sinivalge tribuline tweed, millele hästi sobib kaunistajaks valge pikee.

LUCIEN LELONGI hüüdsõnaks on — taskud kõikjale! Tema muidu lihtsalõikeline kostüümjakk evib külgedel maailmatusuured kolmekordsed taskud.

AGNES on vaimustatud gratsiõesseist väikesest toquedest. Kuna õlg on kevadmoeks veel veidi va- rajane ja vilt tundub liig talvisena, lانسseerib ta neid õrnust siidmaterjalest ja isegi strauss-sulge- dest, mis osavalt teineteisesse põimituna moodusta- vad elegantse kübara. — Muuseas, siin pole küll näha palju sõjaagset praktilisust.

MAX FACTOR JR.

EMAD, OLGE EESKUJUKS!

Emad, kes soovivad, et nende tütreist kunagi saaksid täiuslikud iludused ja korralikud naised, peaksid oma käitumisega neile andma ise head eeskujut.

Lapsed võtavad korralikkuses alati eeskujut emalt. Seepärast sellised kuulsad emad nagu Marlene Dietrich, Norma Shearer ja Virginia Bruce ei jookse kunagi kodus ümber lohakalt riietatuna, vaid näivad sealgi välja täpselt sama võluvad kui avalikkuse ees viibides. Pealegi on tähtsaim, et emad oma laste silmis oleksid alati armsad.

PUHTUS JA KORD OLGU ESIMESEKS OPE- TUSEKS, MIDA ANTAKSE NOORTELE.

Näiteks, kui ema käsib tüdrt oma juukseid kammida, olles ise salkus, pole mingi ime, kui tüdrt käsku ei täida. Milleks? Ema on ometi ise näisamasugune.

Emad, kes töötavad majapidamises, kaotavad tavaliselt oma nooruse varem nendest, kes elavad lõbusat, mitte midagi tegevat elu.

Eriti on hädavajalik nende käed, mis rohke vee ja igasuguste hapetega kokkupuutumisest muu-

MARLENE DIETRICH on oma tütrele kõigiti heaks ees- kujut — ütleb Max Factor jr.

tuvad kergesti krobeliseks. Seepärast peaks iga perenaine hoidma kodus pudeli head kätevede- likku, mida tuleks tarvitada peale igakordset kätepesu. Sellist vedelikku ei pea tarvitama ainult naised, vaid ka lapsed ja mehed, sest pu- nased käed pole veel kellelegi olnud iluks.

Iluravi ei võta tavaliselt kuigi palju aega, kui seda tehakse järjekindlalt. Puuder, ruuž ja huulepulk, need on ometi päris tavalised abinõud, ja sinna lisades veel veidi head kreemi, võib loota parimaid tagajärgi.

Ma ei propageeri kaugeltki noortele puudri ja huulepulga tarvitamist, ent minu arvates peaks iga tüdruk juba oma varajasemas nooruses aru saama, kui tarvilik on mõõdukas iluravi, mis ei hooli aastatest.

Väikesed tüdrlapsed ei armasta tavaliselt oma peale pesemist läikivaid ninasid. Laste juu- res on see siiski päris armas, kuid juba veidi suuremate juures mõjub häirivalt. Siin võib ema lubada tütrele veidi kerget puudrit — see on ka ainuke iluravivahend, mis noortele luba- tud. Huulepulk ja ruuž ei tule laste juures kõne allagi, esiteks ei vaja seda nende jume ja tei- seks näiksid nad ainult naeruväärsetena.

EEDO KARRISOO —

tuntud tenor, kes pühapäeva õhtul esines suure menuga Läti Rahvusteatri ooperis „Boheem“

Pühade ajal tantsime

Kõikidel kevadpühadel Olevi saalides, Pikk t. 30 meeleolurikkad tantsu- ja peoõhtud algusega kell 20.00. Mängib „The Dancing Travellers“.

Teisel kevadpühäl...

Tall. sõudeklubi „Vahur“ peab 25. skp. peoõhtu algusega kell 20.30. Nimetatud piduõhtu peetakse N. M. K. Ü. ruumes Lai 1. Jalakeerutamise eest hoolitseb jazzorkester „Merry Pipers“.

Tall. Skautide Maleva 21. lippkond korraldab II kevadpühäl Gustaf-Adolfi güm. võimlas Kloostril 2 kevadpeo, algusega kell 19.00. Tants toimub tant-suorkester „Rü-Ro“ rütmis.

Kunstihoones, Vabadusväljak 8, peetakse kontsert-pidu Tall. Lauluseltsi „Leelo“ korraldusel 25. märtsil, algusega kell 21.00. Jalakeerutamise eest kannab hoolt pealinna populaarseim tant-suorkester „The Dancing Travellers“.

...ja kolmandal kevadpühäl.

26. skp. peetakse Tall. Rahvamajas Pärnu mnt. 41 tujuküllane pidu. Peo algus on kell 20.00. Tantsuks mängib „Rütm“.

kirjutab oma naisele.

Kulla naine!

Asjatu on sinu kartus nagu mina praegu Tartus pummeldaksin muidu ringi. Ütlen: see ei ole mingi lõbu mehele kui mina. Naine, kallid, usu sina: tegemist on mehemoodi. läbi käid kümme poodi. — Siia vaja miskit tuua, seal on vahetada luua, kolmandamas kohas vaja üle võtta mõni maja. Järgneb istung meeste vahel... Lõppu pole tööde vahel. Mõnda saksa aja taga, vahel ära üldse maga, kokku rühma päevad-ööd teha aina tööd ja tööd. Päeva paar veel siin võib minna, tulen tagasi Tallinna.

Sinu Vriidrich.

Tõtt ei räägi Vriidrich sugu, hoopis teisiti on lugu. — Tegemist küll mehe moodi, läbi käia kümme poodi, aga igati neist trahter, kuhu kinnitada achter. — Ly'e vaja komput tuua, My'ga jälle suhteid luua; mõnelt saksalt hoopis vaja üle lüüa väike Maia. Järgneb istung kahe vahel — siinpool Lilli, sealpool Rahel. Mõnda plikat aja taga, nii et ära üldse maga.

Nõnda Vriidrich päevad-ööd tiivaripsu Tartus lööb. Päevaks mõneks teise linna pole ial mõtet minna mehel, kellel kodus naine sapine kui tormilaine.

VELLO KAARISTO —

meie parim suusataja, kes lõppeval hooajal tulnud võitjaks üle kahe ümnel võistlusel

Tartu kinod

„CENTRAL“ — haruld. armastusdraama troopikast Hedy Lamarri ja Robert Taylor'iga „Daam Troopikast“.

„ATEEN“ „M-me Pompadour“ Käthe v. Nagy, Willy Eichberger'i, Leo Slezaki j. t-ga.

„APOLLO“ Põnev sensatsiooniline sõjafilm „S. O. S. hävitajad päästke!“ Wallace Beery'ga.

„LAINES“ Kahetunnine eeskava: 1) „Rändav surm“ Boris Karloff'iga; 2) „Lipp“ Willi Birgel'iga.

„METROPOL“ Šotimaa ajalooost sündmusrikas suudraama „Maria Stuart — šotimaa kuninganna“.

Lapsevankreid

ja sportkärusid

soovitab oma tööstusest

ELMAR RONK 13

Tartu maantee

Telefon 319-26 Töö eest vastus

KÜLM SUPLUS

Õnnetusest saab õnn

Pisiromaan

Lumi krudises Tähse suuskade all, kui see hoogsate kepiöökidega neile kiirust andis, et jõuda koju enne pimenemist. Peagi on ta kodus, puhkab ning tunneb mõnu karastavast retkest, arutles Tähse endamisi, nagu ta seda ennemgi teinud. Järsku... mis see oli? ... kas see polnud mitte appihüüd, mida ta kuulis. Karjed kostusid jõe poolt. Mõne kiire ja tugeva kepihoobiga oli Tähse pöösaste vahelt väljas mäel, kust avanes vaade jõe ja tema samas läheduses asetsevale kodule.

Metsa taha vajuva päikese punased kiired tegid neiu silmad kirjuks, nii et ta väga kaugele ei näinud.

Veel kord kostus appihüüd jõelt, ning siis märkas ta suure paju kohal, seal, kus alati jää oli alikate tõttu õhem, sulistamas kedagi vees.

Kiirelt libises Tähse mäest alla, vabastas jalad suuskadest ja jooksis appihüüdja juure, kes osutus meheks.

„Aidake!“ hüüab mees, nähes lähenejat.

„Ja, ja, aga kohe.“ läheb neiu ligemale, et ulatada kätt, kuid jää kipub murduma ta omagi jalgade all ja hirmuga astub ta jälle tagasi. Võtab siis suusa, ulatab selle mehele, et see sest kinni haaraks, kuid üles ronides mureb suusk keha raskuse all ning mees kukub tagasi vette. Tähse, nähes tõsist ohtu, viskab uuesti teise suusa mehele, millest see võtab kohmetute liigutustega kramplikult kinni ja õnneks jõuabki selle abil ronida jälle, mis küll praguneb ta all, ent enam teda vette ei pilli. Tähse hoiab kõige jõuga suusa otsast kinni ja kisub seda oma poole. Ja nii aegamööda saabki ta vees peaaegu kangeks külmanud mehe kõvemale järele rebida.

„Kuidas see juhtus, et kukkusite?“ Kuid mees ei vasta midagi. Ta riided on nüüd vastikult märjad ja müts kadunud. Tähse võtab kaelast oma salli ja mässib mehele pea ümber, haarab mehe käest kinni ja aitab teda üles tõusta.

Tähse näeb palju vaeva, enne kui jõuab koju külmetava ja väsimusest tuigerdava mehega. Seal püüab ehmunud vanaema neile abiks olla. Koos aitavad nad mehe tuppä, andes sellele mõned kuivad riided ja saates siis voodisse. Hiljem pakuvad talle kuuma teed.

„Oh taevast küll, kui ta viimaks ära sureb! Peaks arsti kutsuma.“ mureseb vanaema vettekukkunu üle.

„Kui tal palavikku ei tule, siis ootame hommikuni, eks näe, mis siis saab. Kuivatati riided ja pressin hommikuks valmis. Ma jään öösiks valvama ta juure, sa võid üsna rahulikult magama minna.“

„Ole hea laps jah, mu pea hakkas ehmatusest valutama.“ ning vanaema astub aeglaselt teise tuppä.

Rõmsa tere ja kevadpühade õnnesoovi hüüdega tormab Heini Jõeorg Metsatalu tuppä. Seal võtab teda vastu Tähse pisut üllatunud ja argliku terega.

„Kas preili on üks kodus või?“ küsib ta kohe sissejuhatajaks.

„Jah, vanaema läks koolimajja palvetundi, soovite temaga midagi rääkida! Olge head, istuge ja oodake, küll ta tuleb peagi!“

„Hea meelega ootan, tahan teda veel kord kõige vaeva eest, mis ta minu siin olekul nägi, tänada! Ning teie, mu elupäästja, võtke vastu minult uuesti suurim südamlikum tänu, ja...“ võtab siis taskust pakikese, millest vabastab käeuri.

„See väike meeleheha palun vastu võtta mu päästmise eest!“

„Ei, ei, mina ei võta, pole sarnase tasu väärt mu tegu...“

„Noh, kas mu elupäästmine pole teie silmis midagi väärt?“

„Mitte seda, meeste hinged on nüüdsel ajal väga kallid ja neid peavad naised päästma kas või oma eluga. Seda tegin minagi... aitama peab!“

„Oh teie kaval... teist räägiti mulle palju hääd.“

„Kas seal, teie onu juures, kus teie nüüd jällegi külas olete?“

„Jah seal.“

„Ja teie usute, mis teised räägivad?“

„Pole siin teiste juttu, ma tean ise, et olete parim neid, keda ma kunagi olen kohanud.“

„Ärge teeselde, teie räägite seda, mida teie isegi ei usu.“

„Preili, ärge nüüd jonnige, teie seda ei oska. Tõin teile ka murenenud suuskade asemele uued, läheme proovisõitu tegema.“

„Teie tõite! Ma ei või ometi vastu võtta kõike, mida pakute.“

„Seda olete teie ausa vaevaga teeninud. Pange end nüüd kähku riidesse ja läheme suusatama!“

„Siiski, tulen heameelega, oodake pisut!“ ja Tähse jookseb hetkeks teise tuppä ümber riietuma. Varsti ta tulebki tagasi suusailikonnas. Heini vaatab teda teravate pilkudega, — nii võluv näib ta elupäästja.

„Preili oli virk, lähme jah, aga see vaevatasu jääb teile.“ ja paneb uuri lauale.

„Täna südamest seekord, aga ma saadan teie

selle hiljem postiga järele, kui teie seda kaasa ei võta.“

„Kui teie, preili, mulle nii paha olete, siis mu aadress on hiljem endises jääaugus... kas see meeldib teile? ...“

„Ei ialgi! Teie ei tohi nii teha, ma ei lase!“

Ja lõbusalt väljuvad nad toast, kuna Tähse keerab ukse lukku.

„Näete, preili, siin on teie suusad, kas meeldivad? Tõin nad linnast alles hiljuti.“

„Tohoh! Siis päris uued, see on alles tore! Panen need kohe alla ja sõit läheb lahti!“

„Tunnen headmeelt, kui teie mu toodud suusad meeldivad!“

„Miks ei peaks need meeldima. Nii, nüüd on jalaski, sõidame siit alla jõe poole, õnnetuskohast mööda!“

„Olgu nii, kuidas on teie soov.“

Tähse ees sõites, nii libisevad nad kiiresti mäest alla, kuni seisatatakse sissekukkumiskoha juures, mis pole kinni külmanud.

„Kole on vaadata seda kohta, kus teie suplesite jäätükkide vahel.“

„Jah, see oli mu õnnetus, aga nüüd ma soovin, et sellest saaks mu õnn... sõitsin siit jõe mööda, nägin seda suuri urbi täis paju. Et ma maast ei ulatanud... ronisin üles, aga alla tulles libisesin ja kukkusin jälle, mis purunes, ning olingi vees. Sinna oleksin ma vist jäänudki, kui teie, kallid preili, poleks kuulnud mu hädaldamist ega päästnud mind.“ sõnab Heini mulikult, „olete saanud mulle armsaks... raske oleks unustada...“

„Ei, ma ei taha, et teie mind armastate!“

„Teie ei usu mind!“ Heini katsetab suudelda neidu, kuid see lükkab ta karmilt eemale, suuskade libisedes.

„Ei usu, sest olete mind korra petnud. Kas teie ei tunne mind? Tähse Lehestik, seesama väike koolitüdruk, keda teie kord unustasite. Olin siis väga kurb. Keskkooli lõpetades tuln siia maale vanaema juure, kes on mind koolitanud, sest mu isa ja ema on ammu surnud. Seepärast oli teie hülgamine liiga valus... olen vaeslaps ja õnnetused jälgivad mind kõikjal. Ja nüüd ma ei suuda teid uskuda, parem jääme jumalaga ja lahkume igaveseks!“

Tähse ulatab käe, millest Heini haarab kinni.

„Ma ei lase teid minna, teie ei tohi mind jätta ükski. Andestage, et unustasin teid. Uskuge, ma armastan teid! Teie olete vahva tüdruk, nii palju kannatasite ja päästsite mind külmetus- ning uppimissurmast.“

„Jah, tundsin kohe teid, kui veest välja saite... Viis aastat on möödunud kui viimati nägin teid — mind on tõesti võimatu tunda, olin siis alles laps, olen muutunud...“

„Kas armastate mind? Andestate mulle?“

„Heini, sina, ma ei ole sind kunagi unustanud, oled ainus, keda suudan tuliselt armastada...“ ja Tähse võtab käega Heini kaela ümbert kinni ning hiljem libisevad nad üle krudiseva ja särava lume õnnelikemaina kui ükski teine sel hetkel maailmas.

ILLI TUDI

KRISTINA SÖDERBAUM

NOOR ILUDUS POHJAMAILT

Kristina tavaliselt kõige halvemini, et siis äkki esitenduspäevil osutada täheks. Kuna õed hirmust värisedes teksti olid unustanud, elas Kristina oma osas.

Nii teadis Kristina varakult, millise elukutse ta endale valib, kuigi karmi isa elupäevil ei tohtinud selliste kavade tõestamisele mõeldagi.

Kristina kasvas üles, nagu iga teinegi rootsi keskklassi tütarlaps. Ta oli väga tarmukas ja seejuures ka väga sportlik, sest sport kuulub Rootsis õpingute juure. Pole siis ime, et Kristinast sai eeskujulik ujuja, suusataja ja ratsutaja.

Peale isa varajast surma otsustas Kristina enda elu hakata ise rajama. Otses haruldase energia ja sihikindlusega sõitis noor tütarlaps Berliini, et siin teostada oma ideid.

JUHUSLIKULE EDULE LOOTMISEKS OLI KRISTINA LIIGA TARK.

Ta teadis, et õieti saab teda edasi aidata ainult töö ja nii ta siis töötas varahommikust hilisõhtuni — võttis diktsiooni- ja näitlemistunde ning uuris põhjalikult kõiki näitlemisega seosesolevaid küsimusi.

Ja siis tuli aeg, nagu seda esineb iga noore näitleja elus. Ootamine, ootamine, asjatud käigud agentide ust taga ning tunne, et sa ei toimi ehk õieti. Tõsi, Kristina polnud tavaline filminägu, ent seda ta ju ei tahtnudki olla. Ta ei lasknud suruda end mingisse šabloon, tahtis olla tema ise — ning see oli vapper otsus nii noore tüdruku kohta.

Ühel päeval sai ta pisikese osakese ja mängis seda nii hästi-halvasti kui iga algaja. See oli ometi algus, kuigi õige tavaline.

Ent sellele tavalisele algusele ei järgnenud teisi edusid. Juba oli Kristina täielikult lootuse kaotanud, kui ta ühel päeval teatrikoolis kuulis, et Veit Harlan otsiyat oma uuele filmile „Noorus“ naispeaosalist. Oli loomulik, et siin võis osalisena kõne alla tulla vaid täiesti omapärane noor näitlejatar. Suure lootusteta andis Kristinagi end üles.

Ja ometi sai ta osa.

MITMESAJA PÄKKUJA HULGAST VALIS HARLAN JUST TEMA OMA ANNEHENIKS.

„Noorusel“ oli menu, kohe selle järgi mängis Kristina „Kunstunud jälgedes“ Seraphine'i ja siis Ev'i „Surematus südamel“.

Ta viimaseks filmiks on „Päikeses tões“, kus ta mängib noort idapreisi talunaisi Elsket, kelle perekonnaellu tungib võõras naine (Anna Danemann), ähvardades röövida ta mehe Endriku (Fritz v. Dongen) armastuse.

Eraelus on aga väikesest Kristina Söderbaumist saanud režissöör Veit Harlani õnnelik abikaasa...

Kui huvitavaid ja efektseid motiive oskab ta luua tavavate võrdlustega — meenutagem vaid „Maskeraadi“ ja „Serenadi“. Kõikjal tundub Forsti omapärast joont.

„Mina olen Sebastian Ott“ seab Forstile kui näitlejale ja režissöörile raskeid ülesandeid.

Pole kerge mängida kaksikosa — kujundada ühes ja samas filmis kahte otse vastandkarakteriga inimest. Ka oma partnereid oskab Forst hoolikalt valida. Trude Marlen pole just saksa filmitaeva erilisi tähti, ent ta sobib hästi temale antud ossa. Samuti on ansambli heaks täiendajaks Gustav Diessl ning ka Paul Hörbiger.

„Mina olen Sebastian Ott,“ on huvitava taustal rulluv põnevasisuline kriminaaldraama, mis oma omapärasusega köidab kõiki vaatajaid.

Kaksikvennad Ott'id on täiesti erinevate iseloomudega. Üks neist on kuritegeliste kalduvustega noormees, suure kelmidejõugu juht, kelle hingel lasub suuri patte. Nende pattude all peab siiski kaudselt kannatama ka tema kaksikvend, kuna mõlemad on niivõrd sarnased, et neid alati ära vahetatakse. Sellest sarnasusest tekivad traagilised konfliktid, mis peagu hävitavad mitme inimese elu — leides hiljem üllatava lõpu.

„Mina olen Sebastian Ott“ on igatahes põnevamaid ja huvitavamaid filme, mis viimasel ajal on linastunud, õigustades uuesti täiel määral Willy Forsti kui meisterrežissööri ja näitleja nime.

Marika Rökk kingib kevadpühiks oma austajatele hurmava naeratuse.

„Mehed tiibadega“

linastub kinos GLORIA-PALACE

... nagu juba lühidalt eelmises numbris mainisime, on „Mehed tiibadega“ meisterrežissöör William A. Wellmanni uusim lookeos. Pole ka veel ununenud tema „Veri-vendade“ suur edu, mille „Mehed tiibadega“ tootab ületada veel ühes suhtes — ta on värvifilm.

Värvifilm pole ju enam kes teab kui uudne ja omapärane, ent siiski teatavas mõttes haruldane — eriti kui on tegemist lennuasjanduse filmiga, kus on võimalusi suurepäraseks kunstvõteteks.

1903. aasta detsembris katsetasid kaks vaprat lennupioneerit oma kodus valmistatud masinatega õhu vallutamist Karolina kõrbe-

maastikul, millise ajaloosse netke elas kaasa vaid üks reporter — Nick Rauson.

See katse vaimustab meest niivõrd, et peites varna oma endise elukutse, otsustab ta end pühendada lennukunsti arengule. Ta ehitab endale ise lennuki, abistatuna oma väikesest tütrest Peggyst ja tema kahest sõbrast Scott Barnesist ja Pat Falconerist. Ent Nick saab katsetades õnnelt surma. Lapsed otsustavad aga oma elu eesmärgiks võtta tema unistuse teostamiseks.

Mööduvad aastad. Lastest on saanud täiskasvanud, kes siiski on jäänud truiks nooruses antud lubadusele. Ühine töö on need kolm liitnud tervikuks, kusjuures Peggy ja Pati vahel on sõlmmas õrnemad niidid — mõlemad abielluvad.

Pat on sõnadeinimine, paraadlendur, see keda kõik vaimustusega imetlevad. Ometi on tema teened palju vähemad Scotti omadest, kes tagasihoidlikult teeb üha uusi leiutusi, jättes teenitud auavaldused sõbra kanda. Ka tema armastab Peggyst, ent omakasupüüdmatult, soovideta, kuid seegi armastus tootab tuua kolmiku hulka konflikti. Üks meestest pea btaganema, ent kumb?

Fred MacMurray, Ray Milland ja Louise Campbell mängivad lahutamatu kolmikut, kuna teistes meelejäävates osades näeme Andy Devine'i ja Lynne Overmanni. Head on ka lapsed — Virginia Weidler, Donald Connor ja Billy Cook, kes kujutavad kolmikut noortena.

See, kes peab lugu põnevusest ja seiklust, võrdsitult parajal moodsul romantikaga, on kindlasti ka „Tiibadega meestest“ vaimustatud.

Reik

VOLUR OZ'I

imedemaailma

Näib, et tänapäeva elu oma äripäevase karmusega teeb inimestele meeldivaks kauge ja kättesaamatu muinasmaailma — millega muidu võiks seletada selliste fantaasiafilmide nagu „Lumivalgeke“ ja „Võlur Oz“ suurt menu. Loomulikult, nad on huvitavad ja omapärased, juba seegi on trump — aga mis peasi, nad ei vaeva vaataja aju asjatult raskete probleemidega, milledest kubiseb tavaline elu.

„Võlur Oz'il“ on „Lumivalgekest“ see eelis, et filmis esinevad elavad inimesed ja mitte vaid joonistatud kujud, mis küll ka olid omastkohast huvitavad, ent siiski köidab elava olendi mäng enam.

Ameerika filmides pole kunagi olnud kitsi raha raiskama lavastusele. Vaevalt leidub mõnel teisel maal filmi, mis oleks lavastatud nii suure hiilgusega kui „Võlur Oz“.

Selle filmi tegelased on kõik õige kummalised olendid: Dorothy — väike tütarlaps, keda kurja nõia mõju alt saab päästa ainult suur võlur Oz, kes elab imeilusas smaragdilinnas.

Teiseks tegelaseks on Hernehirmutis, otsimas endale süüdist ning Pleksti Puuraidur, kes nii väga igatseb ajusid.

Loomulikult hullab tegevustikus hukkadena ringi igasuguseid kummalisi haldjake ning lendavaid ahvegi, kes kimbutavad Dorothyd ta seikluslikel retkel.

Peaosaline Judy Garland on ameerika filmi andekamaid noori tähti. Töö tütarlaps õppis juba

Judy Garland mängib kevadpühade eelvirka perenaist.

väikese plikatirtsuna liikuma ringi teatrilaval täiesti vabalt ning koos aastatega kasvab ka ta populaarsus. Oma ilme ka näo ja meeldiva häälekesega laulis ta end esmalt Ameerika ja hiljem kogu maailma filmipubliku südameisse ja nüüd on ta nimigi. Judy Garland, kujunenud nagu teatavaks mõisteks. Frank Morgani tunneb igaüks mõnusa humoriga koomikuna, kes sageli mänginud abituid teatridirektoreid või üle aisa lõõvaid abielumehi. Tema „võlurit“ võiks aga õigusega nimetada hiilgeosaks, mille ta osanud ka täiel määral ära kasutada.

Nii-siis — soovime kõigile kinokülastajatele kevadpühiks seiklus- ja värviküllast retke Oz'i imedemaalma.

NANETTE

Jenny Jugot on filmipublikul võimalus näha vad harva, vast kord aastas, seepärast on tema filmid kujunenud omamoodi huvitavateks sündmusteks. Jenny Jugos on temperament, vaimukust, ent siiski küllalt tõsiselt, mis takistab tema lõbusate filmide muutumist mõtetuks jandiks.

Jenny Jugo filme on raske liigitada. Need on midagi probleemifilmi taolist, ainult asetatuna lobusasse vormi.

„Nanette“ toob peale Jenny Jugo publikule ka veel teise üllatuse. Albrecht Schoenhals, keda tavaliselt ollakse harjunud nägema ülitõsisest arstiasades, mängib siin eluröömsat teatridirektorit. Peab mainima, et lõbus Schoenhals on vähemalt sama vastuvõetav kui tõsine ja ka näitleja enda seisukohalt peaks selline osadevahetus osutuma ainult soodsaks.

Ka Hans Sinker on jälle ilmunud filmilinale, olles sobivaks partneriks Jugo energikule „Nanette'ile“.

Kes on siis õieti „Nanette“? Loomulikult väike tübi tüdruk, kel süda õigel kohal ja kes puhtast inimarmastusest hakkab hoolitsema vaese imetajaja Peeter Parkeri eest

ja tahab teda teha kuulsaks. Et too „vaene“ Parker on identne kuulsa näitekirjaniku Alexander Patonga, seda ta loomulikult ei tea.

Patou on nimelt küllastunud oma elegantsetest austajannadest ja väikestest amoröössetest seiklustest ning otsib „õiged tundeid“, uskudeski neid olevat leidnud lõbusa Nanette'i juures, keda ta siiski ei austa mehe seisukohalt, vaid ainult kunstnikuna, kellele tüdruk annab inspiratsiooni.

Loomulikult toob selline kahepatgeline olukord kaasa ka igasuguseid sekeldusi, pealegi kui Nanette'il on truust austaja, kes otse lõvilise vihaga valvab tüdrlapse heaolu eest.

Ent, nagu me juba Jenny Jugot tunneme, suudab ta isegi hakkama saada oma probleemidega, kuigi ta enne happy-endi jõudmist peab lõhkuma terve toasistustuse. Selle eest on lõpp seda efektsem!

Lühidalt — „Nanette“ on lõbus film, väikeste südamlikkude noodikestega, mis ta teevad eriti sümpaatseks ja loovad kõigile õige kevadpühade meeleolu, paukugu pakane väljas kuis tahes.

Stseen Jenny Jugoga helifilmist „Nanette“

Kristina Söderbaum evib suure raamatukogu, mille s leidub vääriskirjandust kõikidelt maadelt.

Tuli ühel päeval noor tütarlaps Rootsi Berliini ja sai peaosafilms, mis talle eriti hästi sobis. Kohe peale selle sai ta veel suurema osa — ja nüüd, vaevalt poolteist aastat pärast oma filmikarjääri algust on ta juba täht, keda tuntakse kõikjal.

Siin juba tasub uurida sellise kiire edu saladust, kusjuures selgub, et tõelikkus põrmugi ei vasta meie fantaasialennule. Tee edule ei vii üle rooside, vaid siingi tuleb teha tööd. Juhusega ei saavutata midagi.

HUVI TEATRI VASTU TUNDIS KRISTINA JUBA LAPSENA.

Tuntud rootsi teadlase Söderbaumi majas mängisid noored inimesed pidulikel koosviibimistel sageli teatrit — eriti innuka oma soovitusel. Seejuures valmistas mängimine Kristinale palju enam raskusi kui ta ilusatele õdedele, kes näideldes tahtsid näidata vaid oma uusi kleite. Peaproovil mängis

Mina olen Sebastian Ott

Ometi kord näeme jälle Willy Forsti, kes oma „Bel Amiga“ uuesti astus populaarseimate näitlejate kilda, olles aastaid tegutsenud vaimuka režissöörina.

Too mees on tõesti haruldane. Iga pisi-osa tema filmides on suurepäraselt läbi mõeldud. Pole midagagi poolikut, midagi mõtlematut ega üleliigset tema filmides.

Ann Rutherford harrastab ka pühade ajal innukalt võimlemist.

GLADYS HALL

W
A
S
H
I
N
G
T
O
N

„leses

oodi lõbusad

Mirjam Hopkins oli aastaid arsti „lesk“, ent ta ei talunud sellist elu ja laskis end lahutada

Hollywoodi võib õigusega nimetada „leskede“ linnaks. „Kuidas,“ küsib nii mõnigi imestunult, „on siis sõda juba siit nõudnud nii palju ohvreid?“ Neile aga võime rahulikult vastata, et sõjal pole Hollywoodi „leskedega“ midagi tegemist, siin on mängus hoopis teised põhjused.

Windsori lõbusad lesed on Hollywoodi lõbusate leskede kõrval otse nutunaised. Viimased heegeldavad, tantsivad ja klatsivad endi elu lõbusaks ajal, millal mehed anduvad oma „hobbydele“.

Hollywoodi lesed kannavad elegantseid rõivaid, hermeliini, kalliskive, Pariisi modelle, pikki pükse ja heegeldatud swititreid. Hollywood on arvatavasti ainus linn maakeral, kus alalõpmata heegeldatakse. Mida muud peaksidki tegema vaesed „lesed“?

Paljud lesed peletavad oma igavust pokkeri, tennise ja pologa.

Mõni käib ka vahel kohtamas, et Booms-adaisy helide saatel kergendada oma valutavat südant.

Kummalisel kombel jäävad need väikesed naisukesed „leskedeks“ varsti peale abiellumist. Ja nende lesepoli kestab täpselt sama kaua kui nende abielugi — seega ühest aastast kuni kümneni ja mõne „vastupidava“ paari juures isegi eluaeg.

Kes on nood lesed siis? Oo, need pole kaugeltki tähelepandamatud kodukanakesed, vaid päris suured staarid. Claudette Colbert ja Irene Dunne on näiteks muutunud „leskedeks“ oma abikaasade arsti-elukutse tõttu. Bette Davis oli golfi-lesk ja nii on Hollywoodis igasuguseid leski — raadiolesed, pololesed, rändamiskire-lesed, poksi-lesed, kiitmislesed jne.

Paljud hollywoodlannad on suutnud „lesepõlvest“ hoiduda hindu naiste eeskujul — järgnedes oma meestele kõikjale. Nad on omistanud endalegi abikaasa elukombed, suutes olla mehele kamraadiks igas olukorras.

Kes on õieti lesk? Leksikon vastab meile seepeale: „Naine, kes on kaotanud oma mehe surma läbi.“ Kas pole aga naine, kes kaotanud oma mehe mingile harrastusele, samuti lesk?

Peale „hollywoodi-hindulannade“ leidub filmilinnas siiski naisi, kes ei suuda või ei taha oma meestele kõikjale järgneda. Näiteks Dixie Crosby.

Nii on Dixie vaene lesk, kes peab pühenduma kodukoldele ja neljale lapsele, sest peale polo on Bingi harrastuseks ka veel ta ratsahobused ning ega filmitööst jäägi kuigi palju üle. Nii peab Dixie ise hoolitsema enda mugavuse eest.

Prouad James Gagney ja Joan Blondell pole suutnud leppida endi meeste lemmikharrastusega, milleks on purjesport. Põhjus on siin hoopis lihtne — mõlemad jäävad kergesti merehaigeks. Seepärast tuleb loovutada abikaasa mõneks ajaks tollele „saatuslikule merele“ ning hoolitseda laste ja

koerte eest, uneledes päevadest, milliseid abikaasad suvatsevad veeta kuival maal.

Leslie Howardi abikaasa eelistab mugavat „leseelu“ ohtudele, mis varitseksid teda, järgnedes mehele tolle kitsasfilmikaamera jahiretkeil.

Paul Muni valmistab oma abikaasale peavalu „kostüümosadega“.

Saada Pasteuriks või Juareziks pole kaugeltki lihtne alalõpmata tuleb proovida uusi maske ja nii on Paul Muni oma abikaasale „surnud“ kuni filmi lõppemiseni. Bella Muni järgneb siiski oma abikaasale kõikjale nii vaimus kui kehas — olles alati ainult vaikseks pealtvaatajaks.

Isegi Hedy Lamarr oli oma esimeses abielus lesk. Ma ütlen „isegi“, sest vaevalt leiduks meest,

kes suudaks külmalt suhtuda veetlevasse Hedyse. Tema „lesepõlvel“ oli küll kõige enam ühendust sõjaga, sest Fritz Mandel oli ju tuntud „kahurikuningas“, kelle äri õitses siis, kui maailmas oli rahu-tusi.

Clark Gable pole oma Carole'i ilalgi teinud „leseks“, sest too on täpselt sama innustunud kütt kui Clark ise.

On aga alasid, kuhu naised parimal juhul ei saa meestele järgneda. Nii peab vaene Ann Southern alati jääma üksinda koju, kui abikaasa Roger Prejor rändab oma jazz-bandiga mööda Ameerikat ringi.

Lili Damita peab oma mehe sageli ohverdama rännukirele,

sest kui kauged rannad kutsuvad, ei püsi Errol Flynn enam hetkegi paigal, ja nii ei tea Lili sageli nädalate kaupa, kus ta abikaasa õieti viibib, kas põhjanabal või ekvaatoril...

Jean Hersholt pühendab oma vaba aja täielikult raamatutele, kuid Via Hersholt on kümneaastase abielu kestes juba sellise olukorraga leppinud.

On ka filmistaare, kes tegelevad palju poliitikaga — neist võiks mainida Melvyn Douglast ja Eduard G. Robinsoni. Nii nõuab poliitika ka filmilinnas naistelt ohvreid.

Myrna Loy, Hollywoodi „eeskujulikem“ abikaasa, on ka filmilinnas eeskujulikem lesk. Tal on tagavaraks hulk häid õpetusi oma saatusekaaslastele: „Hoolitsege enda eest ka lesepolves. Riietuge täpselt sama hoolikalt oma mehe „vaimu“ juuresolekul, kui teeksite seda tema tegelikul sealviibimisel. Püüdke täiendada enda kokakunsti, sest isegi tee vaimude südamesse viib läbi kõhu.“

Myrna ise on Hollywoodi tuntuima produtsendi „leseks“.

Claudette Colbert, kes on arsti abikaasa, teab, et ta mees „hajub“ tavaliselt ikka momendil, mil nad kavatsevad minna lõbutsema. Just siis tuleb mingi operatsioon või raske haigusjuhus — ja kohustused eelkõige!

Gail Patrik on võimetu oma meest võitma kõhu kaudu, sest Bob Cobb on Hollywoodi suurima lokaali omanik ja tema kõhu eest hoolitsevad parimad kokad. Nii näeb Gaili sageli istumas mehe lokaalis „leselikus üksinduses“, kuna too hoolitseb külaliste eest, vesteldes kuulsate tähtedega...

Fred Astaire abikaasa on „lesestunud“ tantsu läbi, sest kui Fred filmib, pole tal kunagi ühtegi muud mõtet peas kui — tants.

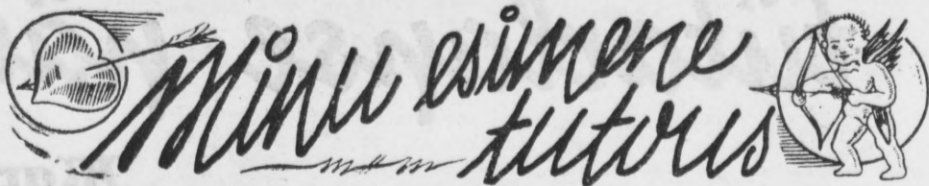
Leidub veel tuhandeid teisigi naisi Hollywoodis, kes peavad ohverdama oma abikaasa tööle ja harrastusile. Kadestagu veel keegi staaride abikaasasid — need on ometi tõelised vaprad kangelased, eks? ..

Myrna Loy naerab välja kõik „lesemured“ ning tal jätkub anda häid õpetusi veel teistelegi

Koguge hääletusse deleid!

Uudisvõistlus

Võistlustööde vastu-
võimine lõppes ●

lõppjärgus.

● Ka Teid ootab **200 kr.** auhindadena. ●

Päästetu elu kuulub päästjale

Ja sõna sai lihaks...

Võistlustöö nr. 16
Autor — Jila

„Appi, appii...“ hüüdsin veelkord, seekord juba tungivamalt — ja enne imet, sõna sai lihaks, sest nägin lähenevat paati ja meeldivakõlaline

Foto-laboratoorium

**FOTO-
KESKLA**

Viru 14—2

teeb asjatundlikult kõiki
oma alasse poutuvaid töid.

See juunikuu päev oli lihtsalt taevaseks, kuigi ma pidin peagu uppuma. Kuid tänu ühele abivalmis noormehel pole mu nimi veel praegugi taevas kirja pandud. Ent on vist parem, kui ma kõigest jutustan kronoloogilises järjekorras.

Oivalisel pühapäeval tõmbasin trikoosid üles ja viskasin jahedalt karast-

vaisse järvevoogudesse, ujudes aeglase tõmmetega kaugele, kaugele järvele. Äkki nägin silmapiirile kerkivat tumedat äikesepilve ja varsti kuulsingi kõuemürinat. Pöördusin tagasi, kuid juba oli vahepeal lainetama hakanud ja vastu nägu peksvate lainete tõttu polnud edasisaamine kuigi kerge.

Varsti tundsin väsimust, kuid kallas oli alles kaugel. Võitlesin meeletult kult lainetega, kuid väsimus võttis üha enam võimust. Käed muutusid tuimadeks ja äkki tundsin torkavat valu jalgas — kramp, mõtlesin, ja ängistav hirm haaras südame. „Appi, Appii...“ hüüdsin, kuigi kedagi polnud läheduses. Öeldakse, et uppupa silmade ees kangastuvad minevikupildid, mina aga nägin vaid kujutlusi külmast ebameeldivast hauast järvepõhjas.

mehehääli hüüdis mulle: „Püüdke end selili vee peal hoida!“ Minus tärkas uus lootus, jäin rahulikuks, kuni kuulsin aerulööke ja naljatlevaid sõnu.

„Noh mu väike vesineitsi, kas olete juba tüdinud lainetel hõljumisest ja nõustute tulema külalisena minu luksusjahile?“ Olin end vahepeal juba kogunud ning vastasin samuti naljatades: „Esitaks ma pole kellegi vesineitsi, ammuigi siis veel Teie ja teiseks, põhjustult ma poleks oma häälepaelu kulutanud.“

„No-noh! Kohe nii okkiline, nii ma ei julgegi Teid oma paati aidata.“

Ütles ta mulle kätt ulatades paati renniseks. Ajal, millal ma riietusin, otsis ta lähedusest tiheda kuuse, mille all jutlesime, kuni möödus vihmahoog.

Veetsime koos kogu päeva. Kirkjad kiiresti libisevad õhtupilved olid juba eest pisut roosakaks värvunud, kui jätsime jumalaga. „Kas Te olete valmis mulle midagi töötama?“ küsis ta. „Oleneb sellest, mida nimelt,“ vastasin naeratades. „Te ei tohi enam üksi ujuma minna, peate lubama, et saadan Teid!“ „Või kohe et pean, ma pole harjunud nii kategooriliste käskudega, eriti veel inimeste poolt, keda tunnen vaevalt,“ vastasin, kuigi mulle meeldis see pikk, blond, avameelsete hallide silmadega poiss. Nägin jällegi kelmikat sädelust tema silmis, kui ta vastas:

„Mina — ja võõras! Kas Te ei tea, et päästetu elu kuulub päästjale? Ma lihtsalt ei luba Teid enda eluga mängida. Nii siis homme kell 11, samal kohal!“ „Hästi! Homme kell 11 kesk järve, sest seda Te vist mõtlesitegi sõnadega,“ samal kohal?“ küsisin jumalagajätuks kätt ulatades. „Olete ikka võrukael küll,“ sain vastuseks, ja kui ma minekule pöördusin, lisas ta, „kuid armas võrukael!“

Minu esimene tutvus

hääletusse dele nr. 1

21. märtsil 1940

Parimad võistlustööd

(märkida autori varjunimi)

1.
2.
3.
4.
5.

Hääletaja

Nimi
Aadress

Käesolev hääletus-edel tuleb alati hoida ja saata koos järgmistes numbrites ilmutate sedelitega toimetusele

Constance vallutab New Yorgi.

Kirjutasin täna Nedile ja seletasin talle kõik. Tunnen olevat ülekohtuse temaga katkestada, kuid me poleks siiski kunagi sobinud ega teineteisega õnnelikuks saanud, selles olen ma kindel.

Arsti üllatuseks tervenesin ruttu ja nüüd näitan Bredole New Yorki. „See on suurim jalgpalliplats, Bredo — ja see on siin kalleim restoran!“

Aga Bredo pole jalgpallur ja kapitalist pole ta ka. Ta tahab näha teisi asju.

Nii istusime siis ühes katusrestoranis neljakümnenal korral. Leidsime laua balustraadi ääres, Bredo pea tõukas vastu veripunaseid raskeid geraaniume.

Meie toetusime üle balustraadi ääre.

Seal all elutses linn, tema miljonid hääled tõusid meie poole üles nagu merekohin. Kuulatasime seda täidlast, värisemat häält. Vaatlesin peent joont Bredo suu ümber, mida nii väga armastan — ma kuulatasin ja vaatasin, kuni mu silmad olid nii märjad, et kõik mu ümber uppus udusse...

Orkester ei mänginud tavalisi jazzilugusid, vaid meelitavaid, sulavaid viini valsse, millede tõttu daamide empire-tualetid eriti mõjule pääsesid.

Nedil on õigus, reklaami mõju Ameerikas on suur.

„Bredo,“ ütlesin ma, „sa ei tea, kui halb südametunnistus mul on Nedi suhtes!“

„Sa ei tarvitse selle üle muretseda, kallim —“, vastas ta rahus-tavalt. „Ned võib ju abielluda mõne su kooniaga: ameeriklane ei märkagi vahet!“

LÕPP.

Täna vaatasingi maju New Rochelle'is. Elada selles linnajaos, see on ikka olnud Nedi unelm. Seal on segiläbi hispaania, itaalia ja hüper-moodsed ehitustüübid...

Mulle oleks võib-olla meeldinud rahulikum ja ühtlasem linnaosa rohkem, aga Ned arvab, see siin olevat päris suurepärane ja parim, mida meie saada võime ja siin olevat vähemalt vaheldust, ja see maksab ka midagi.

Ka üks pikk, madal maja sõbraliku aia sees oli müüa. Aga Ned ei leia selle olevat küllalt šiki.

Bredo ja mina nägime kord tillukest majakest Holmenkollaseenil...

Enne kui märkas, hakkasin jälle huluma.

Ma ei taipu, mis minuga on. Võib-olla peaksin hakkama võtma rauapille — — —

Mrs. Thornton juures on täna õhtul pidu. Sellest peab kujunema pidžama-õhtu.

Cocktail ja pidžamad. See on viimne moekarje. Ned on õigusega uhke oma emale: ta käib alati ajaga kaasas.

Kuna külastasin pärastlõunal onu Haugenit, siis hilinesin olengule, nii et teised olid tükk aega juba steppinud, kui mina sain esimese champagne-fizzi.

„Oh boy —“ hüüdsid nad, kui sisse astusin. „see on tõesti miss Plahn!“ Ja siis steppisid nad edasi.

Ned oli vaimustuses.

Ta leiab, Mae olevat otse iludus Shillingi prantsuse pidžamas ja minu silmakulmudega.

Seda leian ka mina. Muide olid kõik kohalviibivad daamid minu silmakulmudega täielised iludused, ent ameeriklannad on alati võluvad, — kas nad on kahekümnesed, kolmekümnesed või neljakümnesed, kas sarnanevad nad Jane'ile või Joanile.

Ohk oli sinine sigaretsuitsust.

Grammofonil oli naeruplaad, raadio laulis „Kui öitseb sirel“ ja hotelli orkester unistas armunult ja kurvalt, nagu põhjustaks talle valjuhääldajad südamevalu.

John Browns Baby had a pimple...

John Browns Baby...

John Brown...

Mrs. Thornton oli juba häälest ära ja hotellimixer tegi pausi; ta oli päris jõuetu oma shaker'i käsitlemisest.

Ned istus Maega kusagil nurgas.

Mae boy istus minuga teises nurgas. Mae boy näib välja nagu mõni filmikangelane, pruun lõust, hallid silmad ja lai lõug, ja kui ta naerab ning ütleb „oh boy“, on ta suu täis valgeid hambaid...

Ta vaatask mu prantsuse pidžamale Shillingi juurest ja mu kokkukasvanud silmakulmudele — ja arvatavasti ta ei märganudki enam vahet minu ja Mae vahel!

Mae boy on lõbus, blond juuksetutt, mis pärast tantsu märjalt püsti tõuseb: tema ja Nedi vahel pole vahet, tõepoolest, nende vahel pole vahet!

Mae boy asetab käe mu piha ümber.